Περιοδος 2η,
Νο 88
Οχτώβρης '99
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Καμιά εμπιστοσύνη οτι θα φέρουν την ειρήνη

Σταματήστε τους εξοπλισμούς

- ✓ ΔΑΠΑΝΕΣ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ
- ✓ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
- ✓ 35ΩΡΟ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
- ✓ ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Σταθμός αφαλάτωσης

Το Ζακάκι ξεσηκώνεται

Η κυβέρνηση συνεχώς δηλώνει ότι η απόφαση της για εγκατάσταση μονάδας αφαλάτωσης στο Ζακάκι είναι αμετάκλητη. Ο αρμόδιος Υπουργός παίρνει σβάρνα τα κανάλια και τους ραδιοσταθμούς για να πείσει για το "ενδιαφέρον" της κυβέρνησης να λύσει "μια κι' έξω" το πρόβλημα της λειψυδρίας στη Λεμεσό. Θεωρεί μάλιστα, "απαράδεκτο" και "τριτοκοσμικό" να παρέχεται νερό μόνο τρεις μέρες την εβδομάδα, γι' αυτό και η απόφαση της είναι οριστική, όσο και αν φωνάζουν οι "τοπικιστές" Ζακακιώτες!

Η αλήθεια είναι ότι αυτές οι προκλητικές δηλώσεις αλλά και η έντονη δραστηριοποίηση του Υπουργού φανερώνει ένα πράγμα: ότι έχουν στριμωχτεί άσχημα κάτω από το βάρος των αντιδράσεων που ξεσήκωσε η συγκεκριμένη απόφαση. Μέχρι και οι βουλευτές του Συναγερμού τάχθηκαν εναντίον.

Οι συγκεντρώσεις, οι πορείες και οι άλλες κινητοποιήσεις του κόσμου αλλά και οι συζητήσεις που έχουν ανοίξει γύρω από την αναγκαιότητα και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από την αφαλάτωση στο Ζακάκι, έθεσαν σε κίνδυνο την απόφαση της κυβέρνησης. Γι' αυτό προσπαθεί να βγει στην αντεπίθεση. Ελπίζει μάλιστα ότι σιγά σιγά θα παγώσουν οι αντιδράσεις του κόσμου λόγω της σχετικής ανάπαυλας των κινητοποιήσεων των τελευταίων ημερών.

Φαίνεται όμως ότι έχουν παρεξηγήσει τα πράγματα, γιατί οι κάτοικοι το έχουν δηλώσει ξεκάθαρα: *"η στάση αναμονής δεν σημαίνει και υποχώρηση"*! Αυτό το γνωρίζει καλύτερα ο Υπουργός Γεωργίας που πήρε μια γεύση από τον πραγματικά μεγάλο θυμό του κόσμου όταν επισκέφτηκε το τοπικό τηλεοπτικό κανάλι New Extra που βρίσκεται στο Ζακάκι! Ούτε οι αστυνομικοί, ούτε οι μπράβοι μπορούσαν να διαλύσουν τον κόσμο που διαμαρτυρόταν στην είσοδο του καναλιού.

Και δεν είναι τυχαίο που υπάρχει αυτός ο θυμός και η αγανάκτηση του κόσμου. Όσο και αν δηλώνει ο Υπουργός ότι είναι για το καλό τους που λήφθηκε η απόφαση, δεν πείθει. Η εμπειρία του νέου λιμανιού της Λεμεσού, η εμπειρία της μονάδας αφαλάτωσης στην Δεκέλεια, αλλά και η απουσία ενδιαφέροντος για αξιοποίηση των υπαρχουσών ποσοτήτων νερού χωρίς μεγάλη προσπάθεια, κόστος και επιπτώσεις, είναι αυτά που οπλίζουν με δυσπιστία τους Ζακακιώτες.

Επιπλέον, η προκλητική απόφαση της κυβέρνησης για δημιουργία γηπέδων Γκολφ που θα απορροφούν τόσο νερό όσο και η παραγωγή μιας ολόκληρης μονάδας αφαλάτωσης, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για αυταπάτες ότι τάχα ενδιαφέρονται για να λύσουν το πρόβλημα της έλλειψης νερού για τον κόσμο. Για τα γήπεδα Γκολφ και για τα υδροπάρκα είναι που θέλουν να κάνουν την αφαλάτωση και όχι για να ξεδιψάσουν οι εργατογειτονιές.

Ήδη τα σχέδια της κυβέρνησης για μεγάλο γήπεδο Γκολφ στη Λεμεσό αρχίζουν να παίρνουν σάρκα και οστά. Μετά που η αρχική επιλογή για το Πεντάκωμο έχει αποκλειστεί λόγω των αντιδράσεων των κατοίκων, έχει παρθεί νέα απόφαση που λεει ότι το γήπεδο θα γίνει σε "περιουσία της οικογένειας Λανίτη"! (Που άραγε; Στα "δυτικά" της Λεμεσού; Εκεί που είναι και τα υδροπάρκα της συγκεκριμένης οικογένειας; Εκεί κοντά στο Ζακάκι;)

Για τους Λανίτηδες, τους Λούηδες, τους Κίκηδες και όλους τους άλλους καπιταλιστές είναι που ενδιαφέρεται η κυβέρνηση και όχι για μας. Σ' αυτούς ειναι που χαρίζει τα εκατομμύρια, αδιαφορώντας για την υγεία και την ζωή του απλού κόσμου. Πρέπει να τους σταματήσουμε. Ο αγώνας των Ζακακιωτών και οι μαζικές κινητοποιήσεις τους στοχεύουν προς αυτή την κατεύθυνση γι' αυτό και πρέπει να νικήσουν.

Αντώνης Σαρρής

Καρκινογόνο χυτήριο

Ξεσηκώθηκαν οι κάτοικοι της περιοχής εργατών ενάντια στη συνέχιση της λειτουργίας χυτηρίου στη περιοχή τους που δηλητηριάζει την ζωή των ίδιων και των παιδιών τους.

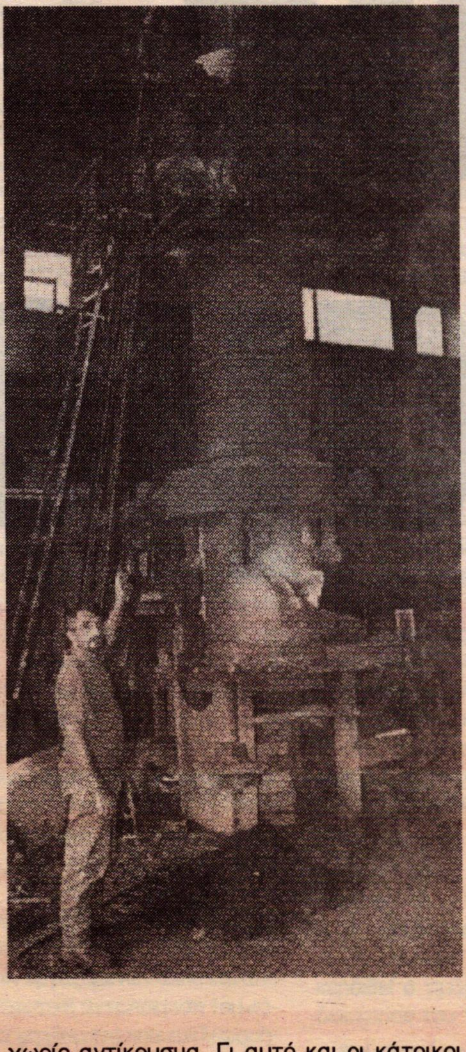

Η υγεία των κατοίκων της περιοχής κινδυνεύει σοβαρά αφού οι εκπομπές απο την καπνοδόχο του χυτηρίου βρέθηκαν να φτάνουν το 1995 στα 1000mg ενώ το ανώτατο επιτρεπτό όριο είναι μόλις 50mg.

Ηδη αρκετός κόσμος φαίνεται να έχει επηρεαστεί αφού μετά απο σχετική έρευνα βρέθηκε ότι «πολλά παιδιά υποφέρουν απο βρογχικά νοσήματα, ενώ τα κρούσματα καρκίνου στην κοινότητα είναι αυξημένα»

Η κυβέρνηση και σε αυτή την περίπτωση κάνει ότι δεν ακούει. Ο Υπουργός Εργασίας Μουσιούτας είπε ότι «καλέσαμε τον ιδιοκτήτη να εναρμονιστεί πλήρως με τις προδιαγραφές της Ε.Ε. μέχρι το 2001.. αλλά δεν μπορούμε να κλείνουμε επιχειρήσεις απο την μιά μέρα στην άλλη»

Βέβαια αν ήταν καμιά φτωχή γριά που είχε ακαθαρσίες στην αυλή της θα την έχωναν στην φυλακή όπως έκαναν στον παρελθόν αλλά για τους επιχειρηματίες είναι άλλοι οι νόμοι.

Οι κάτοικοι της περιοχής Εργατών δεν μπορούν να περιμένουν μέχρι το 2001. Το χυτήριο πρέπει ή να «καθαρίσει» αμέσως ή να κλείσει. Η υγεία του κόσμου είναι πάνω απ όλα. Οι υποσχέσεις του Υπουργού είναι χωρίς αντίκρυσμα. Γι αυτό και οι κάτοικοι της περιοχής θα πρέπει να οργανώσουν τις αντιδράσεις τους και τις κινητοποιήσεις τους για να μπορέσουν να πιέσουν την κυβέρνηση. Ήδη έχουν εξαγγείλει μεγάλη κινητοποίηση για τις 17 Οχτώβρη.

Εχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους και θα πρέπει να έχουν την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων.

Τροχαία ατυχήματα

Η λιτότητα σκοτώνει

Στους εικοσιπέντε έφτασαν οι νεκροί από αυτοκινητιστικά δυστυχήματα σε πέντε βδομάδες. Σαν «φονικό» και «αιματοβαμμένο» χαρακτήρισαν τον Σεπτέμβρη οι εφημερίδες. Ούτε οι πεζοί αλλά ούτε και οι οδηγοί είναι ασφαλισμένοι στους δρόμους.

Παιδιά σκοτώνονται πηγαίνοντας ή φεύγοντας από το σχολείο. Στρατιώτες φεύγοντας ή επιστρέφοντας στο στρατόπεδο. Εργαζόμενοι που οδηγούν για την δουλειά. Κάθε μέρα που περνά και άλλοι νεκροί και τραυματίες προστίθενται στον κατάλογο των θυμάτων. «Βαρεθήκαμε να μαζεύουμε νεκρούς από την άσφαλτο» δήλωσε αξιωματικός της τροχαίας.

Μετά τον τελευταίο θάνατο στο δρόμο Λάρνακας-Δεκέλειας η «Προοδευτική Κίνηση» Λάρνακας καταγγέλλει ότι ο δρόμος έπρεπε να αναμορφωθεί από το 1980 ενώ η κυβέρνηση βάζει χρονοδιάγραμμα για έργα το 2002!

Οι απλοί άνθρωποι πληρώνουν με την ζωή ή την σωματική τους ακεραιότητα το χάος που δημιουργεί στους δρόμους με την πολιτική της η κυβέρνηση. Μια πολιτική που διέλυσε την δημόσια συγκοινωνία και άφησε τις φτωχογειτονιές και τους προσφυγικούς συνοικισμούς χωρίς ασφαλισμένες - εκεί που υπάρχουν - διαβάσεις πεζών, φώτα τροχαίας, χώρους για στάθμευση και απόσυρε τους τροχονόμους έξω από τα σχολεία πριν από μερικά χρόνια.

Μία κυβερνητική πολιτική που δεν έχει σαν προτεραιότητα της την ασφαλισμένη διακίνηση των νεολαίων και των εργαζομένων αλλά τα εξοπλιστικά προγράμματα, τις πολεμικές ασκήσεις, τα ραντάρ και τα ταχύπλοα σκάφη για το κυνηγητό των μεταναστών που φτάνουν στις ακτές.

Οι υποσχέσεις για μέτρα προστασίας εξαντλούνται σε υπερυψώσεις στους δρόμους έξω από τα σχολεία! Ούτε οι υπερυψώσεις ούτε η *«ευαισθητοποίηση των πάντων, από την οικογένεια μέχρι το σχολείο, αλλαγή νοοτροπίας στους οδηγούς και συμμόρφωση με τους κανόνες τροχαίας»* που ζητά αξιωματικός της τροχαίας είναι αρκετά.

Χρειάζεται δωρεάν αφαλισμένη δημόσια συγκοινωνία. Πεζοδρόμια, διαβάσεις πεζών και φώτα για ρύθμιση της τροχαίας όχι μόνο στο κέντρο των πόλεων αλλά στις γειτονιές και τους προσφυγικούς συνοικισμούς. Φτηνά και ασφαλή αυτοκίνητα για τους επιβάτες. Προτεραιότητα έχει η ζωή και η σωματική ακεραιότητα των απλών ανθρώπων και όχι το κέρδος των εμπόρων των αυτοκινήτων.

Λεφτά για έργα προστασίας των πεζών και των οδηγών υπάρχουν. Αυτό που χρειάζεται είναι να πιεστεί η κυβέρνηση να τα δώσει. Να σταματήσουν τις πολεμικές ασκήσεις που σπαταλούν εκατομμύρια λίρες και να δώσουν τις λίγες χιλιάδες που χρειάζονται για να μπουν διαβάσεις. Αν αυτό είχε γίνει, τώρα δεν θα θρηνούσαμε τόσα μικρά παιδιά και γέροντες θύματα των τροχαίων.

Σταύρος Σιδεράς

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κινητικότητα στο Κυπριακό

Δεν είναι για την ειρήνη που ψάχνουν

Η πολυδιαφημισμένη κινητικότητα στο Κυπριακό και η «τελευταία ευκαιρία για λύση» όπως την αποκάλεσε ο ίδιος ο Κληρίδης μοιάζει να πέφτει στο κενό. Οσοι στήριζαν ελπίδες και προσδοκίες ότι αυτή η κινητικότητα θα μπορούσε να οδηγήσει σε ένα νέο κύκλο διαπραγματεύσεων που να καταλήξουν σε συμφωνία θα πρέπει να έχουν απογοητευτεί.

Τα χαμόγελα και οι βαρύγδουπες δηλώσεις για το αμερικάνικο ενδιαφέρον έχουν δώσει την θέση τους στη κατήφια και τον σκεπτικισμό.

Νικηφόρος '99, η "κινητικότητα" των Τάνκς

Ηταν δικαιολογημένη αυτή η αισιοδοξία που υπήρχε πρίν το ταξίδι Κληρίδη στην Νέα Υόρκη; Ειχαμε ή έχουμε κανένα λόγο να ελπίζουμε οτι βρισκόμαστε μπροστά σε μιά «δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη» λύση του Κυπριακού όπως θέλουν να την περιγράφουν οι ελληνοκύπριοι πολιτικοί;

«Κινητικότητα» του ιμπεριαλισμού

Το πρώτο που πρέπει να ξεκαθαρίσουμε είναι οτι η κινητικότητα που υπάρχει στο κυπριακό αυτή την περίοδο δεν προέρχεται απο κάποια ξαφνική έκρηξη φιλειρηνικότητας του Σημίτη και του Κληρίδη ή του Ετζεβίτ και του Ντεκτάς. Ούτε έχει να κάνει με τα αισθήματα φιλίας και αλληλεγγύης που δημιούργησαν οι σεισμοί ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών.

Την ίδια στιγμή που οι Υπουργοί εξωτερικών της Ελλάδας και της Τουρκίας ανταλλάσουν θερμές χειραψίες και φιλοφρονήσεις και οι δυό πλευρές υλοποιούν με ταχύτατους ρυθμούς τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα που απειλούν να προκαλέσουν νέα ένταση στη περιοχή.

Μπορεί να συνομιλούν αλλά η πραγματική γλώσσα που χρησιμοποιούν είναι η γλώσσα των όπλων, των απειλών, των εκβιασμών, των εμπάργκο και των τετελεσμένων. Αυτό το νοήμα έχουν οι απειλές για ελληνικό βέτο στην ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. Δεν είναι τυχαίο ακόμη που ο Κληρίδης αποφάσισε να επισπεύσει την άσκηση Νικηφόρος που ήταν προγραμματισμένη ν' αρχίσει στις 19 Οχτώβρη και να την κάνει στις 2 με 7 του Οχτώβρη. Οι «εθνικοί» λόγοι που επικαλέστηκε δεν είναι τίποτα αλλο απο το ότι ήθελε να προλάβει τις πιθανές διαπραγματεύσεις για να την χρησιμοποιήσει σαν διπλωματικό ατού. Αυτό εξάλλου το ομολογούν και οι ίδιοι όταν δηλώνουν ότι *«οι εξοπλισμοί και το Δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού χώρου ενισχύουν την διαπραγματευτική μας θέση»*.

Η σημερινή κινητικότητα είναι αποτέλεσμα πιέσεων και προς τις δυό πλευρές απο τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που θέλουν να ξεπεραστούν οι ελληνοτουρκικές διαφορές και να εξασφαλίσουν την σταθερότητα στη περιοχή. Ο πόλεμος στα Βαλκάνια δεν είχε την κατάληξη που ήθελαν οι αμερικανοί. Δεν τους εξασφάλισε μια συντριπτική νίκη που να επιβεβεβαιώνει τον αδιαμφισβήτητο ρόλο τους σαν η ιπερδύναμη που μπορεί να επιβάλλει τους όρους της σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ετσι το τέλος του πολέμου όχι μόνο δεν εφερε την σταθερότητα στην περιοχή αλλά αντίθετα την έχει κάνει πιό ασταθή.

Παράλληλα πολλές άλλες εστίες είναι ανοιχτές στην περιοχή. Ο Περσικός Κόλπος παραμένει μια καυτή περιοχή με τους συνεχείς βομβαρδισμούς του ΙΡΑΚ. Η Μ. Ανατολή παρά τα αλλεπάλληλα ειρηνευτικά σχέδια δεν έχει σταθεροποιηθεί καθόλου. Η Κίνα προβάλλει όλο και με περισσότερες αξιώσεις στο παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο.

Δίπλα απ όλα αυτά η οικονομική ύφεση διεθνώς συνεχίζεται επιβεβαιώνοντας ότι είναι η μόνη παράμετρος που μένει σταθερή τα τελευταία χρόνια.

Σε τέτοιες συνθήκες οι Αμερικάνοί και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέλουν να τελειώνουν με την ελληνοτουρκική διαμάχη και να χρησιμοποιήσουν τους δυό πιό ισχυρούς συμμάχους τους στην περιοχή για να επιβάλουν την σταθερότητα που εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πιέζουν σήμερα.

Βέβαια δεν πρέπει να βλέπουμε τον Σημίτη και τον Ετζεβίτ σαν τους υποταχτικούς του Κλίντον όπως θέλει να τους παρουσιάζει η δεξιά αντιπολίτευση στις χώρες τους αλλά σαν μικρούς συνεταίρους. Σαν κομμάτι της ίδιας ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Οι αρχουσες τάξεις σε Ελλάδα και Τουρκία έχουν να κερδίσουν πολλά απο την επιβολή αυτής της ιμπεριαλιστικής σταθερότητας στην περιοχή. Τα ανοίγματα και τα κέρδη που εξασφάλισαν στα Βαλκάνια σαν αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων είναι η καλύτερη απόδειξη γι αυτό.

Παράλληλα όμως υπάρχουν και πολλά που παίζονται ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυό χωρών, οι αγωγοί των πετρελαίων της Κασπίας, τα στρατηγικά περάσματα, οι εμπορικοί δρόμοι και γενικά το ποιά θα είναι εκείνη η δύναμη που θα παίζει στη περιοχή τον ρόλο της περιφερειακής υπερδύναμης. Καμιά απο τις δυό χώρες δεν θέλει να παραιτηθεί απο μια τέτοια προοπτική και ιδιαίτερα ν' αφήσει αυτό το ρόλο στην αντίπαλο της.

Για αυτό ενώ απο τη μιά χαμογελούν και συνομιλούν απο την άλλη εξοπλίζονται και τρίζουν τα δόντια.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο είναι που εμφανίζεται και η νέα κινητικότητα στο Κυπριακό. Ειναι μια ιμπεριαλιστική κινητικότητα απο την οποία οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο την Ελλάδα και την Τουρκία δεν έχουν να περιμένουν τίποτα. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που έχουν βαμμένα τα χέρια τους στο αίμα αθώων Ιρακινών, Βόσνιων, Σέρβων, Αλβανών και αυτοί που στήριξαν αυτές τις βρώμικες ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις μπορούν να φέρουν την ειρήνη, την δημοκρατία και την ευημερία για τους απλούς ανθρώπους στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους. Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι οι άρχουσες ταξεις στην Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο που προκάλεσαν τόσους πολέμους στη Κύπρο και τόση καταστροφή για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους μπορούν να φέρουν μιά δίκαιη ειρηνική και βίωσιμη λύση του κυπριακού.

Καμιά στήριξη

Γι αυτό δεν πρέπει να δώσουμε καμιά στήριξη στον Κληρίδη και τους ελληνοκύπριους καπιταλιστές που εκπροσωπεί. Δεν έχουν καμιά διάθεση γιά συμβιβασμό. Φωνάζουν γιατί δεν τους δίνουν την Αμμόχωστο αλλά την ίδια στιγμή επιβάλλουν οικονομικό, πολιτικό, πολιτιστικό ακόμη και αθλητικό εμπάρκο στους τουρκοκύπριους. Φωνάζουν γιατί ο Ντεκτάς εμποδίζει την ελεύθερη διακίνηση και την ίδια στιγμή υποχρεώνουν τους τουρίστες που πάνε στη βόρεια Κύπρο να επιστρέφουν μέχρι τις 5 το απόγευμα της ίδιας μέρας. Φωνάζουν για τον τούρκικο στρατό και την ίδια στιγμή οι ίδιοι ξοδεύουν εκατομμύρια για νέα οπλικά συστήματα. Τα τούρκικα είναι επιθετικά μας λένε και τα ελληνικά αμυντικά. Στο στρατό όμως δεν υπάρχει αυτή η διάκριση ανάμεσα σε άμυνα και επίθεση και οι τουρκοκύπριοι γνώρισαν με ένα τραγικό τρόπο αυτή την πραγματικότηα απο το '63 μέχρι το '74 όταν δέχτηκαν τις επιθέσεις των ελληνοκυπριακών «αμυντικών» όπλων

Αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι όπλα, στρατό και εφεδρείες αλλά μιά πολιτική που να χτίζει την φιλία και την εμπιστοσύνη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών. Δεν είναι μια εθνική πολιτική όπου *«όλοι να κινηθούμε με μιά φωνή και μιά στρατηγική»* όπως λέει ο Χριστόφιας αλλά μια ταξική πολιτική που να αναγνωρίζει ότι ζούμε σε μιά κοινωνία χωρισμένη στα δυό, σε δυό αντίπαλα στρατόπεδα, όπου όμως οι διαχωρισμοί δεν έχουν εθνική ή θρησκευτική προέλευση αλλά κοινωνική. Σ' αυτούς που εχουν στη κατοχή τους τα μέσα παραγωγής και ελέγχουν τη κοινωνία και στους υπόλοιπους που είναι αναγκασμένοι να πουλούν την εργατική τους δύναμη για να ζήσουν. Σ' αυτούς που καταπιέζουν και σ αυτούς που καταπιέζονται, σ' αυτούς που αποφασίζουν τους πολέμους και σ αυτούς που σκοτώνονται σε αυτούς.

Χρειαζόμαστε μια τέτοια ταξική πολιτική που ν αναγνωρίζει οτι ο πόλεμος στην Κύπρο δεν άρχισε το '74 αλλά πολλά χρόνια πιό πρίν, τουλάχιστο απο το 1963 και ότι δεν υπάρχει απλά ένας επιτιθέμενος, οι τούρκοι και ένα θύμα, οι ελληνοκύπριοι, αλλά δυό επιτιθέμενοι, οι άρχουσες τάξεις και των δυό πλευρών και δυό θύματα, οι απλοί ανθρωποι και των δυό πλευρών. Μιά πολιτική που να αναγνωρίζει ότι όσο αδιάλλαχτοι και επιθετικοί είναι οι Ετζεβίτ και Ντεκτάς αλλο τόσο είναι οι Κληρίδης και Σημίτης.

Μιά πολιτική που όχι μόνο να μήν δίνει την παραμικρή στήριξη στην κυβέρνηση αλλά να μπορεί να εκφράσει την διάθεση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης και να οργανώσει τους αγώνες της για:

Δαπάνες για την Υγεία και την Παιδεία, Οχι απολύσεις - 35ωρο και αυξήσεις., Κρατικοποιήσεις - οχι ιδιωτικοποιήσεις, Φορολογήστε τους πλούσιους - Σταματήστε του εξοπλισμούς,.

Ενα τέτοιο πρόγραμμα δράσης είναι που χρειαζόμαστε και πάνω απο ολα ένα κόμμα που να μπορεί να το υλοποιήσει. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

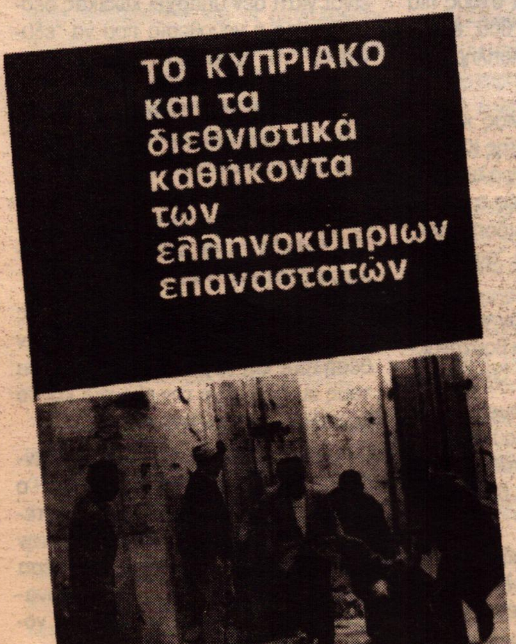

Ενα βιβλίο απαραίτητο για τον κάθε σοσιαλιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον εθνικισμό.

Μπορείτε να το βρείτε, όπως και άλλα μαρξιστικά βιβλία στο βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας που θα βρίσκεται στο χώρο του τριήμερου Μαρξισμός '99 που θα γίνει απο τις 15 μέχρι τις 17 Οχτώβρη στο Intercollege Λευκωσίας

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αλλες 311,7 λίρες μαζέυτηκαν τον Σεπτέμβρη για την οικονομική ενίσχυση ανεβάζοντας το συνολικό ποσό που μαζεύτηκε μέχρι τώρα στις 2419,2 λίρες. Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που πρόσφεραν την ενίσχυση τους.

Ο Μαρξισμός '99 περιμένουμε να δώσει μιά γερή ώθηση στην εξόρμηση μας. Πάρτε μιά κάρτα παραπάνω για το τριήμερο και χαρίστε την σε κάποιο γνωστό σας.

Η Ελλάδα μετά τον σεισμό

Καταστροφή: το τίμημα της κερδοσκοπίας

Αβάστακτος ο πόνος και η οργή για χιλιάδες εργατικές οικογένειες που είδαν τα σπίτια τους να γίνονται ερείπια και να θάβουν μέσα συγγενείς και φίλους. Οι χιλιάδες άστεγοι οργισμένοι βλέπουν τον χειμώνα να τους βρίσκει μέσα στ' αντίσκηνα αφού η ελληνική κυβέρνηση αυτό που έκανε ήταν να «επουλώσει τις πληγές» με καταυλισμούς απο τσαντήρια και υποσχέσεις για «επιδοτούμενα δάνεια».

Κυβέρνηση και τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης, προσπάθησαν να δώσουν την εικόνα, οτι ο κρατικός μηχανισμός ανταποκρίθηκε ικανοποιητικά. Η πολιτική όμως των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων, η πολιτική του «λιγότερο κράτος» που εφάρμοζει η κυβέρνηση του Σημίτη, έχουν διαλύσει κάθε ουσιαστική δυνατότητα σχεδιασμού και μέτρων προστασίας απο τους σεισμούς αλλα και βοήθειας αυτών που κτυπήθηκαν.

Βοήθεια

Αυτοί που ανταποκρίθηκαν με αυτοθυσία και ανιδιοτελως προς τους σεισμοπαθείες ηταν οι ιδιοι οι εργαζόμενοι.

Τα δημόσια νοσοκομεία αποδείχτηκαν σωτήρια στην αντιμετώπιση των τραυματιων που προκάλεσε ο σεισμός. Για ολόκληρες μέρες γιατροί και νοσηλευτικό προσωπικό δούλεψαν ακούραστα και με αυτοθυσία σε 24ωρη βάση, για να περιθάλψουν τους τραυματίες. Υπήρχαν περιπτώσεις που χρειάστηκε να συμμετέχουν ακόμα και καθαρίστριες γιατί το προσωπικό δεν ηταν επαρκές.

Η έλλειψη προσωπικού και στους Δήμους, δυσκόλεψε ακόμα παραπάνω τα πράγματα. Οι Δήμοι φορτώθηκαν την ευθύνη για την αποκατάσταση των σεισμοπαθών, και βρέθηκαν χωρίς το αναγκαίο προσωπικό. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της επιλογής της κυβέρνησης του Σημίτη να κάνει περικοπές και απολύσεις στους ΟΤΑ. Ολο τον προηγούμενο χρόνο είδαμε μια σείρα από κινητοποιήσεις μονίμων και έκτακτων στους δήμους που ζητούσαν μονιμοποιήση των χιλιάδων συμβασιούχων και περισσότερα λεφτά για την λειτουργία των ΟΤΑ. Η κυβέρνηση όμως έκανε «οικονομία» για να εξασφαλίσει λεφτά για το εξοπλιστικό πρόγραμμα και τις επιχορηγήσεις των καπιταλιστών. Ο σεισμός βρήκε χιλιάδες συμβασιούχους δημοτικούς υπαλλήλους υπο απόλυση. Οι λιγοστοί υπάλληλοι που έχουν απομείνει καταβάλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να ανταποκριθούν στις ανάγκες του κόσμου.

Υπεύθυνοι

Η τραγωδία είναι αποτέλεσμα της οικονομίας της αγοράς, των βιομηχάνων, των κατασκευαστικών εταιριών και τραπεζών.

Το εργοστάσιο «Φουρλή» στο οποίο εχάσαν τη ζωή τους δεκάδες εργάτες, δέν ηταν καμμιά μικροεπιχείρηση. Βρίσκεται μέσα στις πρώτες 110 ελληνικές βιομηχανίες. Τα συνολικά κέρδη το 1998 ήταν 2,7 δισεκατομύρια δραχμές! Ο Β. Φουρλής είναι μεγαλομέτοχος της Τραπεζας Πειραιώς με ποσοστό 6-7% και αποτελεί μεσάζοντα για ευρωπαϊκές πολυεθνικές στις νέες αγορές στην Βουλγαρία, Ρουμανία και Τσεχία.

Η Ρικομέξ, το άλλο εργοστάσιο που κατέρρευσε, το 1998 είχε κέρδη 18% και ζητούσε είσοδο στο Χρηματιστήριο. Οι ιδιοκτήτες της ήθελαν να δούν τα κέδρη τους να εκτινάσσονται στο τζόγο του χρηματιστήριου αδιφορώντας αν το εργοστάσιο τους ήταν κτισμένο δίπλα στο ρέμα και πάνω σε ακατάλληλα εδάφη με αποτέλεσμα να καταρρεύσει.

Η ελληνική κυβέρνηση τόνιζει οτι θα αποδωθούν ευθύνες εκεί που υπάρχουν. Σε όλους όμως τους προηγούμενους σεισμούς, οι υποθέσεις καταρρεύσεων μπήκαν στο αρχείο χωρίς να τιμωρηθεί κανένας απο τους υπευθύνους.

Τα θύματα

Ετσι μετά απο κάθε σεισμό, θύματα είναι οι άνθρωποι των εργατογειτονιών οπως είναι το Μενίδι και τα Ανω Λιόσια που κτυπήθηκαν πολύ περισσότερο απο την Εκάλη, παρόλο που ο σεισμός χτύπησε με την ίδια ένταση.

Η Εκάλη είναι μία από τις ασφαλέστερες περιοχές απο πλευράς εδάφους. Στο Μενίδι και στα Ανω Λιόσια έγιναν οικόπεδα εκεί που πρίν υπήρχαν σαθρά εδάφη και μπαζωμένοι χώροι. Χιλιάδες εργαζόμενοι έδωσαν τις οικονομίες τους για να χτίσουν ένα σπίτι που τελικά δεν τους παρείχε την παραμικρή ασφάλεια. Η αιτία βρίσκεται στα κυκλώματα της κερδοσκοπίας στη γη και των κατασκευαστικών εταιρειών.

Στην Ελλάδα αλλα και σε όλο το κόσμο η κερδοσκοπία στη γη, έχει σαν αποτέλεσμα η καλύτερη και ασφαλέστερη γη να αγοράζεται και να πουλιέται ακριβά απο εταιρείες που κερδοσκοπούν πάνω στις τιμές. Με αυτόν τον τρόπο ολόκληρες περιοχές έχουν καταλήξει να είναι προνόμιο για τα σπίτια ή τις επενδύσεις της άρχουσας τάξης.

Κατα τραγική ειρωνία την μέρα του σεισμού ο δείκτης των κατασκευών στο χρηματιστήριο κατέγραφε την μεγαλύτερη άνοδο και αυτό χαρακτηρήστικε σαν «ιστορικό γεγονός»! Ενα χαρακτηριστκό παράδειγμα της παράνοιας της αγοράς: Ρεκόρ στα κέρδη των καπιταλιστών - ρεκόρ στους θανάτους και στις καταρρεύσεις των κτιρίων.

Οι πόροι και τα μέσα υπάρχουν για να προστατευτούν οι άνθρωποι απο τους σεισμούς. Τα επιτεύγματα της τεχνολογίας μπορούν να δημιουργήσουν κτίσματα που αντέχουν σε σεισμούς πάνω απο 10 βαθμούς Ρίχτερ. Ομως Ελλαδα και Τουρκία αλλα και Κύπρος προτιμούν να ξοδεύουν εκατομμύρια για εξοπλισμούς αντί για μία απο τις βάσικες ανάγκες των ανθρώπων, αυτή της ασφαλούς στέγης.

Δήμητρα Χριστοδούλου

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Τα παίρνουν χοντρά και ζητούν ρέστα απο τους εργάτες

Ο Ερωτοκρίτου, πρόεδρος του ΚΟΤ απέκτησε με τη μέθοδο της ιδιωτικής τοποθέτησης μετοχές του Οργανισμού Λούης, το ίδιο και ο γενικός διευθυντής του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων, Βάσος Πύργος καθώς και ο πρώην υπουργός Ιεροδιακόνου. Επίσης στον κατάλογο των επωφεληθέντων ειναι: Ο διευθυντής Τελωνείων και διευθυντής Φόρου Προστιθέμενης Αξίας μετοχές πήρε και διευθυντικό στέλεχος της Κεντρικής Τράπεζας που ελέγχει τις συναλλαγές συναλλάγματος. Επίσης μετοχές πήρε ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Εμπορίου που εκτελεί ταυτόχρονα καθήκοντα προεδρεύοντα του Δ.Σ του Χίλτον, το οποίο ο Λούης θέλει να αγοράσει.

Η αεροπορική εταιρεία του οργανισμού ΛΟΥΗΣ, μετά την έκδοση των μετοχών της, εξασφάλισε από την Επιτροπή Αερομεταφορών - πρόεδρος της οποίας είναι ο Βάσος Πύργος - άδεια για ναυλωμένες πτήσεις.

Ο Γενικός Εισαγγελέας δηλώνει πως είναι μακρύς ο κατάλογος από ανώτατους και ανώτερους αξιωματούχους τους κράτους και ημικρατικών οργανισμών που έχουν αποκτήσει μετοχές, δηλαδή έγιναν πλουσιότεροι κατά μερικές εκατοντάδες χιλιάδες λίρες, με τη λεγόμενη ιδιωτική τοποθέτηση. Αυτό πιο απλά σημαίνει ότι αξιωματούχοι σε θέσεις κλειδιά ήρθαν σε ένα αλισβερίσι με τους σύγχρονους Κροίσους: Μετοχές έναντι πολιτικών ή οικονομικών αποφάσεων που άμεσα ή έμμεσα ευνοούν τα συμφέροντα τους.

Αυτό είναι τόσο ξεκάθαρο στον καθένα που δεν χρειάζεται καμιά έρευνα για να μας το αποδείξει.

Πέρα από το γεγονός ότι κάποιοι θησαυρίζουν από την μία στιγμή στην άλλη χωρίς να κουνήσουν το μικρό τους δακτυλάκι, το εξωφρενικά προκλητικό είναι ότι την ίδια στιγμή όλοι αυτοί οι κύριοι έχουν βάλει στο στόχαστρό τους τούς μισθούς των εργαζομένων. Ξεδιάντροπα μας λένε για τους "παχουλούς" μισθούς των κυβερνητικών υπαλλήλων που δημιουργούν το δημοσιονομικό έλλειμμα, για τους ψηλούς μισθούς των εργαζομένων που οδηγούν στην πτώχευση επιχειρηματίες, που κτυπούν την ανταγωνιστικότητα των "προϊόντων" μας και φέρνουν και την ανεργία από πάνω, για τους "βασιλικούς" μισθούς των πιλότων και πάει λέγοντας.

Μας λένε χονδρά ψέματα. Είναι πρόκληση τα ποσά που έχουν εξασφαλίσει κάποιοι επιτήδειοι χρησιμοποιώντας τα πόστα τους μπροστά στους μισθούς των 400 λιρών που παίρνει μέσο όρο η πλειοψηφία των εργαζομένων ή ακόμα και στους πιο αξιοπρεπείς μισθούς των 600, 800 ή και 1000 λιρών των πιο καλοπληρωμένων.

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός απο τότε που ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας, που εξασφάλισε και αυτός προνομιακά μετοχές απο την εταιρεία Λούης, μας προειδοποιούσε ότι το ΔΝΤ προστάζει να "σφίξουμε τα λουριά".

Και από πάνω μας μιλούν για αξιοκρατία όλοι αυτοί που είναι βουτηγμένοι στα σκάνδαλα και την διαφθορά.

Αυτές τις μέρες οι εφημερίδες έβγαλαν κάποιες ειδήσεις που πραγματικά μας αποκαλύπτουν απλά και ζωντανά τις αντιθέσεις που θέλουν να κρύψουν.

Πλασιέ που για δυο μήνες ήταν απλήρωτος, κατακράτησε λεφτά από τις πωλήσεις για να μπορέσει να ζήσει. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση για κατάχρηση παρόλο που τα επέστρεψε.

Δυο πολύτεκνες γυναίκες καταδικάστηκαν και φυλακίστηκαν για χρέη 1,553 και 2,194 λιρών αντίστοιχα ενώ μια τρίτη, έγγυος γυναίκα, φυλακίστηκε για χρέος 600 λιρών.

Ο λόγος που συμβαίνουν όλα αυτά όσο αφορά το χρηματιστήριο, δεν είναι γιατί δεν υπάρχει κώδικας δεοντολογίας ή νομοθεσία που να "εξυγιάνει" το χρηματιστήριο ώστε να αποτραπεί η νοοτροπία του εύκολου κέρδους και της "αρπακτής". Αυτή είναι η φυσιολογική του λειτουργία που αποκαλύπτεται τώρα με τον πρωτόγνωρο για το χρηματιστήριο της Κύπρου χορό των δισεκατομμυρίων. Ότι δηλαδή εκτός από αγορά κεφαλαίου είναι και "ναός του τζόγου".

Αυτοί που βρίσκονται σε θέσεις κλειδιά πάντα εκμεταλλεύονται την θέση τους και τα χιλιάδες νήματα που τους συνδέουν με την εξουσία και το κεφάλαιο για να την κάνουν.

Αυτοί που πληρώνουν για τα σκάνδαλα είναι άνθρωποι όπως π.χ. ο ταμίας της Συνεργατικής που πίστεψε πως ήρθε η ώρα να πιάσει την καλή. Δεν ήξερε ότι τα "αθέμιτα" μέσα είναι μόνο για τους λίγους και δυνατούς. Γι' αυτούς υπάρχουν άλλοι νόμοι και κριτήρια.

Μυριάνθη Λοίζου

ΔΙΕΘΝΗ

Ανατολικό Τιμόρ

Σταθεροποίηση της κατοχής

Σε εγκατάσταση "ειρηνευτικής δύναμης" στο Ανατολικό Τιμόρ προχώρησε ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών. Ο στόχος του ΟΗΕ υποτίθεται ότι είναι να σταματήσει τη βία που έχει ερειμώσει τη χώρα. Στην πραγματικότητα αυτό που θέλει να εξασφαλίσει η "επιχείρηση σταθεροποίηση" δεν είναι η ειρήνη και η ασφάλεια των κατοίκων του Ανατολικού Τιμόρ αλλά ο έλεγχος του ίδιου του στρατού κατοχής της Ινδονησίας.

Στις 30 Αυγούστου οι κάτοικοι του Ανατολικού Τιμόρ -που από το 1975 έχει καταληφθεί από τον στρατό της Ινδονησίας- πήγανε στις κάλπες για να ψηφίσουν εάν θέλουν να παραμείνει η χώρα τους "αυτόνομη επαρχία" της Ινδονησίας ή να αποκτήσει την ανεξαρτησία της. Στις 4 Σεπτέμβρη η κυβέρνηση της Ινδονησίας ανακοίνωσε τα αποτελέσματα: 3 στους 4 είχαν ψηφίσει υπέρ της ανεξαρτησίας. Χιλιάδες άνθρωποι ξεχύθηκαν στο Ανατολικό Τιμόρ, στους δρόμους για να γιορτάσουνε τη νίκη τους.

Τα αποτελέσματα, όμως, δεν άρεσαν ούτε στους στρατηγούς της Ινδονησίας, ούτε στην άρχουσα τάξη, ούτε στην κυβέρνηση του Χαμπίμπι. "*Οταν ανακοινώθηκε στις 4 Σεπτέμβρη*" γράφει το περιοδικό Economist "*ότι οι κάτοικοι του Ανατολικού Τιμόρ ψήφισαν μαζικά υπέρ της απόσχισης οι φιλοϊνδονήσιοι παραστρατιωτικοί, με την προφανή υποστήριξη του στρατού και της αστυνομίας, άρχισαν να σφάζουν... Παρόλο που οι περισσότεροι δημοσιογράφοι εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη χώρα, ανατριχιαστικές περιγραφές εξακολούθησαν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας.*

Συστηματικές δολοφονίες, μαζική φυγή των κατοίκων από τα σπίτια τους και αδιαμφισβήτητη συνέργια, τουλάχιστον κάποιων στοιχείων μέσα από τις ένοπλες δυνάμεις".

"Τάξη"

Τώρα οι ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων, που ελέγχουνε τον ΟΗΕ, στέλνουν στρατεύματα στο Ανατολικό Τιμόρ για να βοηθήσουνε ακριβώς αυτό τον στρατό να αποκαταστήσει την "τάξη"!

Υπεύθυνος της "επιχείρησης σταθεροποίηση" είναι ο Αυστραλός στρατηγός Πήτερ Κόσγκρουβ. Με την αποβίβαση της «ειρηνευτικής δύναμης» ο Κόσγκρουβ συναντήθηκε με τον στρατηγό Κικι Σιαχνάκρι, τον διοικητή των ινδονησιακών δυνάμεων στο Ανατολικό Τιμόρ για να συντονίσουνε τη δράση τους. Ετσι η "ειρηνευτική δύναμη" άρχισε να συνεργάζεται πλάι-πλάι με τη δύναμη που είναι κύρια υπεύθυνη για το μακελειό στο Ανατολικό Τιμόρ.

Ο Κόσγκρουβ δεν έχει αποκλείσει το ενδεχόμενο ακόμα και να αφοπλίσει το Φαλαντίλ, το κίνημα για την Απελευθέρωση του Ανατολικού Τιμόρ που αντιστέκεται στην ινδονησιακή κατοχή και πολεμάει ενάντια στις παραστρατιωτικές φιλοϊνδονησιακές συμμορίες.

Οι σφαγές των τελευταίων ημερών έχουν αναγκάσει τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ, τις Βρετανίας, της Αυστραλίας κλπ να καταδικάσουν φραστικά πολλές φορές τις ενέργειες του ινδονησιακού στρατού. Κανένας δεν πρέπει να ξεχάσει, όμως, ότι ήταν οι ίδιες οι κυβερνήσεις και οι άρχουσες τάξεις των χωρών αυτών που τροφοδοτούσαν συστηματικά με όπλα, πυρομαχικά και εκπαίδευση τον στρατό του δικτάτορα Σουχάρτο.

Η Αυστραλία, που πρωτοστατεί τώρα στην "ειρηνευτική δύναμη" είναι η μοναδική χώρα του κόσμου που το 1976 αναγνώρισε την προσάρτηση του Ανατολικού Τιμόρ από την Ινδονησία.

Ολες οι Μεγάλες Δυνάμεις, που υποτίθεται ότι νοιάζονται τώρα για τον πληθυσμό του Ανατολικού Τιμόρ, έκαναν τα στραβά μάτια το 1975, όταν τα στρατεύματά του Σουχάρτο βύθιζαν το νησί στο αίμα: 200.000 άνθρωποι δολοφονήθηκαν μέσα σε λίγες μέρες -το 1/3 του πληθυσμού της χώρας. Αυτό που τους ενδιέφερε δεν ήταν ποτέ οι ζωές των ανθρώπων: η θάλασσα ανάμεσα στην Αυστραλία και το Ανατολικό Τιμόρ είναι πλούσια σε πετρέλαιο και οι καπιταλιστές ήταν πάντα πρόθυμοι "να συνεργαστούν με τις αρχές" στην Ινδονησία για να το εκμεταλλευτούν. Η επιβολή της "τάξης" ήταν πάντοτε κοινός τους στόχος.

Τάγματα θανάτουΤο αμερικανικό Πεντάγωνο έχει εκπαιδεύσει εκατοντάδες μέλη των παραστρατιωτικών "ταγμάτων θανάτου" της Ινδονησίας. Τον Νοέμβρη του 1991 ο ινδονησιακός στρατός έσφαξε εν' ψυχρώ 270 μαθητές στο Ντιλί, την πρωτεύουσα του Ανατολικού Τιμόρ. Ρεπόρτερ κατάφεραν να τραβήξουν στα κρυφά ένα φιλμ και να το φυγαδεύσουν στο εξωτερικό. Οταν προβλήθηκε προκάλεσε τέτοιο σοκ στη Δύση που ανάγκασε την αμερικανική Γερουσία να απαγορεύσει κάθε στρατιωτική συνεργασία με την Ινδονησία —πωλήσεις όπλων, εκπαίδευση, συμβουλές κλπ.

Το Πεντάγωνο, όμως, δεν πτοήθηκε. Εστησε ένα παράνομο, μυστικό πρόγραμμα εκπαίδευσης. Ανάμεσα σε αυτούς που εκπαιδεύτηκαν στο πρόγραμμα αυτό ήταν και οι μονάδες "Κοπάσους", τις οποίες η Διεθνής Αμνηστεία θεωρεί "*υπεύθυνες για κάποιες από τις χειρότερες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην ιστορία της Ινδονησίας*".

Ακόμα και σήμερα οι ΗΠΑ και οι άλλες μεγάλες δυνάμεις εξακολουθούν να δίνουν το πράσινο φως στον στρατό της Ινδονησίας να "ελέγχει" τη Δυτική Παπούα -μια χώρα που είχε παρόμοια μοίρα με το Ανατολικό Τιμόρ.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι δυνάμεις του ΟΗΕ αποκλείεται να συγκρουστούν με τις παραστρατιωτικές συμμορίες ή ακόμα και με τον ίδιο τον στρατό της Ινδονησίας. Η άρχουσα τάξη της Αυστραλίας έχει από παλιά τις δικές της βλέψεις στο Ανατολικό Τιμόρ: αν οι δυνάμεις της Ινδονησίας δεν είναι σε θέση να επιβάλλουν "την τάξη" η κυβέρνηση της Αυστραλίας είναι πάντα "πρόθυμη" να τις αντικαταστήσει. Χρειάστηκε μια βδομάδα απειλών για να δεχτούν ο Χαμπίμπι και ο στρατηγός Βιράντο -οι "ισχυροί" της Ινδονησίας-την παρουσία μιας ειρηνευτικής δύναμης που θα βρίσκεται κάτω από την ηγεσία της Αυστραλίας.

Η "επιχείρηση σταθεροποίηση" δεν πρόκειται να φέρει την ειρήνη στο Ανατολικό Τιμόρ. Το μόνο που θέλουν να σταθεροποιήσουν οι Μεγάλες Δυνάμεις είναι αυτό που ήθελαν πάντα: τα συμφέροντά τους.

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

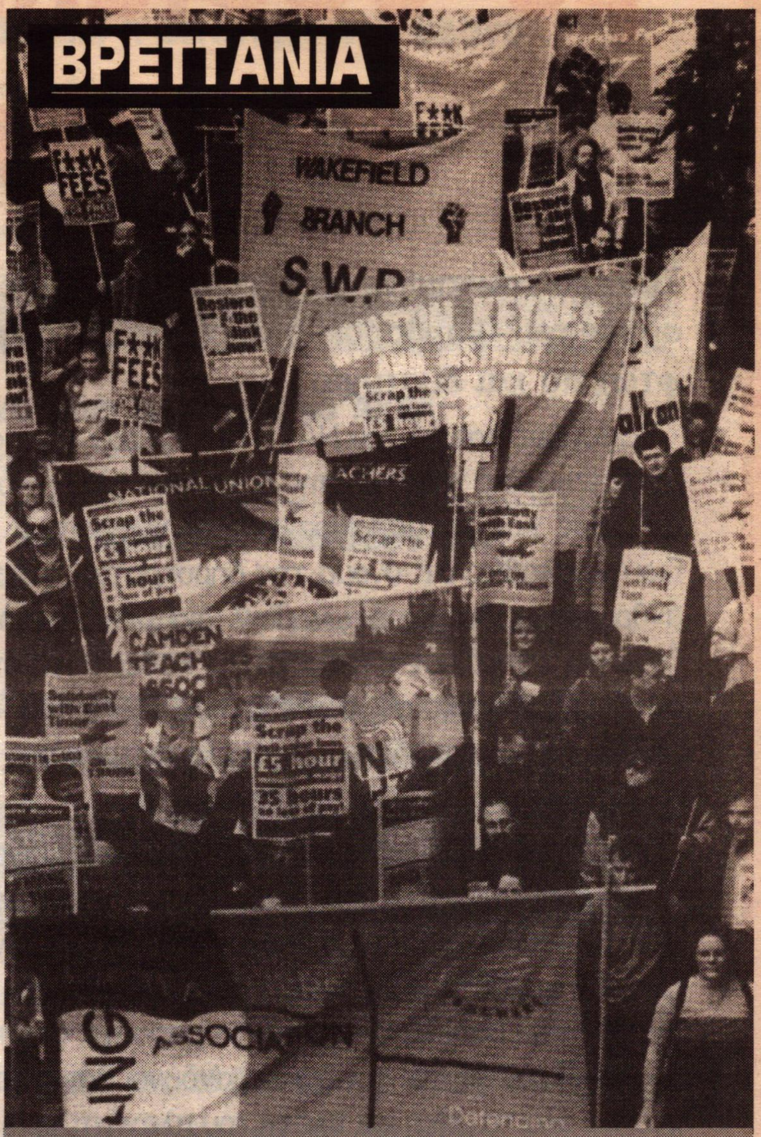

Πάνω απο 10,000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν την Κυριακή 26 Σεπτέμβρη έξω απο το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος. Με συνθήματα όπως "35ωρο χωρίς μείωση μισθού", "Κοινωνική πρόνοια - όχι εξοπλισμούς", "Φορολογήστε τους πλούσιους", "Αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις" έστειλαν ένα δυναμικό μηνυμα στην κυβέρνηση Μπλέρ να σταματήσει την πολιτική της αγοράς, των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων. Κύριος κορμός της συγκέντρωσης - στην οποία χαιρέτησαν συνδικαλιστές και πολιτικοί όπως ο Τόνι Μπέν, ήταν το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, SWP, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Βρεττανία

Τοπικές εκλογές στη Γερμανία

Το τίμημα της προδοσίας

Οι τοπικές εκλογές στο κρατίδιο της Σαξονίας ήταν πανωλεθρία για την κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ στη Γερμανία. Το SPD, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, δεν κατάφερε να πάρει ούτε το 11% των ψήφων—το χειρότερο αποτέλεσμα σε όλη την μεταπολεμική του ιστορία. Οι σύμμαχοί του στην κυβέρνηση, οι Πράσινοι, δεν κατάφεραν να πάρουν ούτε το ελάχιστο 5% που απαιτείται για να μπούνε στην τοπική βουλή. Η δεξιά συγκέντρωσε το 56% των ψήφων και κατέκτησε την απόλυτη πλειοψηφία.

Η πανωλεθρία της Σαξονίας είναι η πέμπτη μεγάλη εκλογική αποτυχία της "κόκκινο-πράσινης" συμμαχίας μέσα στον τελευταίο μήνα. Με τις απανωτές ήττες στις εκλογές των κρατιδίων -στην Θουριγγία, το Βραδεμβούργο, το Ζααρλαντ κλπ- οι σοσιαλδημοκράτες χάνουνε τον έλεγχο της Ανω Βουλής, που περνάει στα χέρια της δεξιάς. Οι Χριστιανοδημοκράτες απειλούν τώρα ότι θα χρησιμοποιήσουν την πλειοψηφία τους αυτή για να μπλοκάρουν με βέτο κάθε απόφαση της κυβέρνησης που δεν τους αρέσει. Δεν είναι καθόλου παράξενο ότι στα γκάλοπ στην Γερμανία η πλειοψηφία πιστεύει ότι η κυβέρνηση θα πέσει μέσα στους επόμενους μήνες.

Ενα μόνο χρόνο πριν οι σοσιαλδημοκράτες είχαν καταφέρει μια συντριπτική νίκη σε βάρος της δεξιάς. Στις εκλογές που είχαν γίνει τον περασμένο Σεπτέμβρη οι εργάτες στη Γερμανία είχαν μαυρίσει μαζικά τον Κολ —τον δεξιό καγκελάριο που είχε κυβερνήσει τη Γερμανία χωρίς διακοπή για 16 ολόκληρα χρόνια- και είχαν αποθέσει τις ελπίδες τους στην "κόκκινο-πράσινη" συμμαχία. Ο Σρέντερ και οι σύμμαχοί του, όμως, έκαναν ότι μπορούσαν για να διαλύσουν όλες τις προσδοκίες των εργατών.

Τον Μάρτη ο Σρέντερ, με τη βοήθεια των εργοδοτικών οργανώσεων και μιας υστερικής εκστρατείας των ΜΜΕ, κατάφερε να διώξει τον Οσκ[illegible] Λαφοντέν από την κυβέρνηση. Σε[illegible]τη με τον "εκσυγχρονιστή" Σρέντερ, που δεν έχει σταματήσει ούτε μια στιγμή να δείχνει την πίστη του στην αγορά και τα αφεντικά, ο Λαφοντέν είχε τη φήμη του αριστερού. Κατά γενική ομολογία το SPD χρεώσταγε τη νίκη του στις εκλογές στον "κόκκινο Οσκαρ".

Τον Μάρτη τα αφεντικά στη Γερμανία γιόρτασαν τη νίκη τους σε βάρος του Λαφοντέν -που παραιτήθηκε από όλα του τα πόστα- με σαμπάνιες: τίποτα δεν έμοιαζε να μπορεί να εμποδίσει τα σχέδια του Σρέντερ και των "εκσυγχρονιστών" του.

Τα χτυπήματα άρχισαν να πέφτουν κυριολεκτικά σαν το χαλάζι. Τον Μάρτη ο Γιόσκα Φίσερ, ο πράσινος υπουργός Εξωτερικών ανέλαβε όχι μόνο να δικαιολογήσει την ΝΑΤΟϊκή επίθεση ενάντια στη Σερβία αλλά και αποδέχτηκε την πρόταση να συμμετέχει. Για πρώτη φορά μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο γερμανικά στρατεύματα αναλάμβαναν δράση σε μια ξένη χώρα. Η "κόκκινο-πράσινη συμμαχία" έβαφε τα χέρια της με αίμα.

Λίγο αργότερα ο Σρέντερ υπέγραφε κοινή διακήρυξη με τον Τόνι Μπλερ, τον πρωθυπουργό της Βρετανίας, όπου πρότεινε μεγαλύτερη "ευελιξία" στις εργασιακές σχέσεις, μικρότερη φορολογία για το κεφάλαιο και πιο βαθιές "τομές" στην κοινωνική πρόνοια. Ο Σρέντερ επισφράγισε την κοινή διακήρυξη με ένα νέο φορολογικό νομοσχέδιο, που μειώνει τη φορολογία των επιχειρήσεων κατά 30%, και ένα πακέτο περικοπών 30 δισεκατομμυρίων μάρκων στις κοινωνικές δαπάνες!

Τα μέτρα προκάλεσαν μια τεράστια έκρηξη μέσα στα συνδικάτα και τα κόμματα της κυβερνητικής συμμαχίας. Σαράντα βουλευτές του SPD εξέδωσαν μια κοινή διακήρυξη με την οποία αποκηρύσσουν τις "μεταρρυθμίσεις" του Σρέντερ. Στο συνέδριο των Πράσινων οι σύνεδροι "υποδέχτηκαν" με σακούλες με κόκκινη μπογιά τον Φίσερ. Τώρα, μετά τα αποτελέσματα της Σαξονίας, οι διαφωνίες έχουν φουντώσει για τα καλά μέσα στους Πράσινους.

Μέχρι σήμερα ο μεγάλος νικητής από τις προδοσίες του Σρέντερ είναι η δεξιά. Στα γκάλοπ οι Χριστιανοδημοκράτες βρίσκονται σήμερα σχεδόν 10 μονάδες μπροστά από τους Σοσιαλδημοκράτες.

Ταυτόχρονα, όμως, δυναμώνει και η αντιπολίτευση από τα αριστερά του SPD. Στις εκλογές της Σαξονίας το PDS - το Κόμμα Δημοκρατικής Αριστεράς που έχει προέλθει από το παλιό σταλινικό κόμμα της Ανατολικής Γερμανίας-κατάφερε να πάρει το 22.5% των ψήφων. Το PDS δεν προτείνει τίποτα ριζικά διαφορετικό από το SPD: πιστεύει στις μεταρρυθμίσεις μέσα από το κοινοβούλιο αλλά διαφωνεί με τον "εκσυγχρονισμό" τύπου Σρέντερ, Μπλερ και Σημίτη. Είναι ένα κόμμα σαν το ΑΚΕΛ.

Στη Γερμανία, όπως και στις άλλες χώρες της Ευρώπης που κυβερνάει η Σοσιαλδημοκρατία, μια μαχητική μειοψηφία των εργατών κοιτάει προς τ' αριστερά. Το ζήτημα είναι να βρει τις επαναστατικές ιδέες που χρειάζονται για μια ξεκάθαρη απάντηση στις προδοσίες του Σρέντερ.

Τρείς μέρες με σοσιαλιστικές ιδέες και συζητήσεις

Το τέλος του αιώνα μοιάζει δραματικά με τις αρχές του - βάρβαροι πόλεμοι, καταστροφες, φτώχεια και δυστυχία.

Τα βομβαρδιστικά του ΝΑΤΟ μετέφεραν τον πόλεμο στην καρδιά της Ευρώπης δολοφονόντας χιλιάδες αμάχους και καταστρέφοντας ολοκληρωτικά την Γιουγκοσλαβία, στ' όνομα της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Την ίδια στιγμή εξοπλίζουν και στηρίζουν αντιδραστικά καθεστώτα όπως αυτό της Ινδονησίας που έχει σφάξει πάνω απο 20,000 για να εμποδίσει την ανεξαρτητοποίηση του Α. Τιμόρ όπως ψήφισαν οι κάτοικοι του.

Βρισκόμαστε μπροστά στο 2000 και όμως φυσικά φαινόμενα όπως τυφώνες και σεισμοί μετατρέπονται σε τεράστιες καταστροφές και στοιχίζουν τη ζωή σε χιλιάδες ανθρώπους. Οι κερδοσκόποι της αγοράς που θυσιάζουν τα πάντα μπροστά στο κέρδος αποδεικνύονται το ίδιο επικίνδυνοι και αδίσταχτοι σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, απο την Τουρκία και την Ελλάδα μέχρι το Μεξικό και την Μπάγκλαντες.

Η φτώχεια και η εξαθλίωση απλώνονται απο τις υπανάπτυκτες χώρες του τρίτου κόσμου μέχρι τα εκατομμύρια των αστέγων και ανέργων της Ευρώπης, της Ρωσίας και της Αμερικής. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

200 άτομα σε ολόκληρο το κόσμο έχουν περιουσία που ισοδυναμεί με το συνολικό εισόδημα του μισού σχεδόν πληθυσμού του πλανήτη. Το 1% μόνο απο αυτό τον πλούτο είναι αρκετό για να εξασφαλίσει πρόσβαση στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση σε ΟΛΑ τα παιδιά του κόσμου!

Η οικονομία της αγοράς αποδεικνύεται όχι μόνο ανίκανη να λύση τα προβλήματα των απλών ανθρώπων αλλά και επικίνδυνη. Το δίλημμα που έβαζε η Ρόζα Λούξεμπουργκ στις αρχές του αιώνα, Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα, αποκτά σήμερα μια τραγική επικαιρότητα.

Οπως όμως και στις αρχές του αιώνα οι πόλεμοι και η καταστροφή συνοδεύτηκαν απο μεγάλες επαναστάσεις έτσι και τώρα. Εκατομμύρια εργάτες κινητοποιούνται, απο την Ν. Αφρική μέχρι τη Βραζιλία, την Αλβανία, την Ινδονησία, τη Ρωσια, την Αμερική μέχρι την Ελλάδα και την Τουρκία. Ο "ιστορικός νεκροθάφτης" του καπιταλισμού βρίσκεται ξανά στο προσκήνιο. Εκείνο που λείπει είναι η επαναστατικη ηγεσία του κινήματος που να βάλει μπροστά την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού.

Η χρεοκωπία του συστήματος αποκά[illegible] και τη χρεοκωπία της σοσιαλδημοκρατίας και των διάφορων αριστερών εκσυχρονιστών που έχουν ξεχάσει την προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού και ψάχνουν τρόπους να διαχειριστούν το σύστημα.

Τα ίδια ισχύουν και εδώ. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός αντιμετωπίζει τα χειρότερα προβλήματα απο το 1974. Η οικονομική κρίση παίρνει ολο και περισσότερο πολιτικές και κοινωνικές διαστάσεις. Τα σκάνδαλα και η διαφθορά της άρχουσας τάξης είναι καθημερινό φαινόμενο.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, στο δημόσιο, ημικρατικό και ιδιωτικό τομέα βρίσκονται σε θέσεις μάχης για να υπερασπιστούν τις καταχτήσεις τους.

Ο εθνικισμός και η εθνικοφροσύνη που ήταν βασικό στηρίγματα της κυβερνητικής πολιτικής έχει δεχτεί χαστούκια μετά την ακύρωση των S-300 και ιδιαίτερα απο τα αισθήματα αλληλεγγύης και συμπάθειας που δημιούργησαν οι σεισμοί σε Ελλάδα και Τουρκία ανάμεσα στους απλούς ανθώπους και των δυό πλευρών.

Και ενώ η κυβέρνηση κλωνίζεται και στο κυβερνητικό κόμμα σφάζονται, η αριστερά παρακολουθεί απαθής. Αντί να μπεί μπροστά και να οργανώσει τους αγώνες της εργατικής τάξης με στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης, ψάχνει για δεξιές συμμαχίες για τις εκλογές. Αφήνει την οργή και τη διάθεση της εργατικής τάξης να πηγαίνει χαμένη και οδηγεί τους αγώνες της στο συμβιβασμό και την απογοήτευση.

Η ανάγκη για ένα επαναστατικό κόμμα που να οργανώσει και να εκφράσει την εργατική αγανάκτηση και να βάλει μπροστά τη προοπτική της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού σήμερα είναι φανερή σε σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, η απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου έδειξαν όχι μόνο πόσο αναγκαίο είναι κατι τέτοιο αλλα και τις δυνατότητες που υπάρχουν σήμερα για να κτιστεί.

Ελάτε να κουβεντιάσουμε γι αυτά στο τρίμερο Μαρξισμός '99.

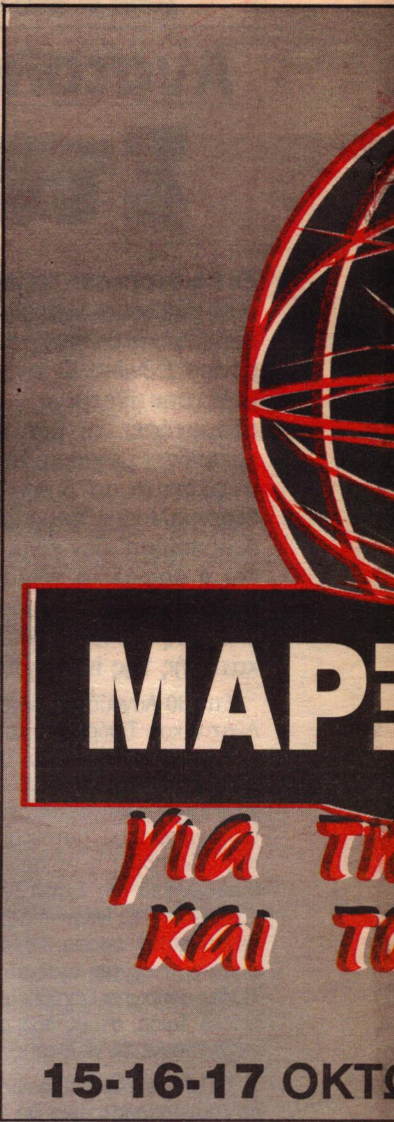

Συμμετέχουν: Σοσ
Sos
Συν
Φοι

Υπάρχει ένας πλατιά δ
μύθος οτι ο Μαρξισμός είν
Τον μύθο αυτόν τον διαδίδ
του σοσιαλισμού.

Ειναι ένας μύθος που ενθ
απο μιά περίεργη ράτσα
Αυτοί σκόπιμα καλλιεργού
ασαφείς φράσεις και
εκφράσεις με σκοπό να
εντύπωση πως κατέχουν μιά
που δεν μπορούν να την έχ

...ΞΙΣΜΟΣ 99

...ην επανάσταση
...τον σοσιαλισμό

...ΤΩΒΡΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ, INTERCOLLEGE

...σιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)
...syalist isci (Τουρκία)
...υνδικάλιστές
...οιτητές, μαθητές

...διαδεδομένος ...ίναι δύσκολος. ...δουν οι εχθροί

...ιθαρύνεται και ... ακαδημαϊκών. ...ούν θολες και ... αινιγματικές ... δώσουν την ...ά ειδική γνώση ...χουν άλλοι.

Στην πραγματικότητα οι βασικές ιδέες του Μαρξισμού είναι πολύ απλές. Εξηγούν, όπως δεν καταφέρνει να το κάνει καμιά άλλη θεωρία, την κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε. Βοηθούν ν καταλάβουμε ένα κόσμο που τσακίζεται απο κρίσεις, την φτώχεια που υπάρχει ανάμεσα στα πλούτη, τους πολέμους, τις στρατιωτικές διχτατορίες και τον τρόπο που καταπληκτικές εφευρέσεις μπορούν να ρίξουν εκατομμύρια στην ανεργία.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
6:00 - 7:30	**Χρηματιστήριο, η οικονομία του καζίνο** *Φαίδων Βασιλειάδης*
8:00 - 9:30	**Κυπριακό: Μπροστά σε λύση;** *Δάφνος Οικονόμου*
ΣΑΒΒΑΤΟ	
3:00 - 4:30	**Μπορεί να πάει αριστερά το ΑΚΕΛ;** *Ντίνος Αγιομαμίτης*
5:00 - 6:30	**Λιτότητα και περικοπές διαλύουν την εκπαίδευση** *Αγγελική Μιχαήλ - Αντρέας Σταύρου, πρόεδρος ΟΕΛΜΕΚ*
7:00 - 9:00	**Τα Βαλκάνια μετά την επιδρομή του ΝΑΤΟ** *Κώστας Πίττας, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)*
ΚΥΡΙΑΚΗ	
10:00 - 11:30	**Πως σταματούν οι πόλεμοι – το αντιπολεμικό κινημα** *Σταύρος Σιδεράς*
12:00 - 1:30	**Η Τουρκία μετά τις εκλογές και τους σεισμούς** *Yildiz Keskin, Οργάνωση Sosyalist Isci (Τουρκία)*
ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ	
3:00 - 4:30	**10 χρόνια απο την κατάρρευση των καθεστώτων της ΕΣΣΔ και της Α. Ευρώπης** *Πέτρος Μιχαήλ*
5:00 - 6:30	**Θα κάνει πάντα ότι θέλει η γραφειοκρατία των συντεχνιών;** *Νίκος Αγιομαμίτης - Πανίκος Λουκά, μέλος Δ.Σ. ξενοδ/λων ΠΕΟ*
7:00 - 8:00	**Τελική εκδήλωση** **Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα** *Yildiz Keskin, Κώστας Πιττας, Ντίνος Αγιομαμίτης*

Κάρτες συμμετοχής προς 3 λίρες γιά ολόκληρο το τριήμερο και 1.50 σεντ για μια ημέρα, μπορείτε να προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα ή στο τηλ 02-349959 Fax 02-349770

Λεφτα για την παιδεία και όχι για την κερδοσκοπία

Σε μονόωρη στάση εργασίας προχώρησε η ΟΕΛΜΕΚ σαν διαμαρτηρία για την απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί στην εκπαίδευση. Σε ανακοίνωση της αναφέρεται στα τεράστια προβλήματα που υπάρχουν σήμερα στα σχόλεια, ελλείψεις αιθουσών διδασκαλίας, το αλαλούμ στις μετακινήσεις καθηγητών, την απουσία βιβλίων που όλα μαζί δημιουργούν ένα χάος στο χώρο της εκπαίδευσης που ταλαιπωρεί μαθητές και καθηγητές. Τονίζουν ακόμα ότι η στάση εργάσιας είναι ένα πρώτο μέτρο σε μια προσπάθεια να ευαισθητοποιήσουν όλους για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα.

Απο τις κινητοποιήσεις των καθηγητών στην Ελλάδα πρίν δυό χρόνια

Από την πλευρά του ο Υπουργός Παιδείας με ανακοίνωση του στο τύπο προσπάθησε να διασκεδάσει τις εντυπώσεις. Χαρακτήρισε λανθασμένα και παραπλανητικά τα στοιχεία που έδωσε η ΟΕΛΜΕΚ για την κατάσταση στα σχολεία, υποστηρίζοντας ότι τα κάποια προβλήματα που υπάρχουν είναι στα πλαίσια του λογικού και γίνονται προσπάθειες για την λύση τους. Κατηγορεί ακόμα την ΟΕΛΜΕΚ ότι με την στάση εργασίας αδικαιολόγητα προκάλεσε αναταραχή στα σχολεία.

Σε ανακοίνωση προχώρησε και η παράταξη των καθηγητών ΑΛΛΑΓΗ (πρόσκειται στο Συναγερμό). Καταπιάνετε να βρίζει την ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ αποδίδοντας της προσωπικά κίνητρα για την στάση εργασίας αλλά ξεχνά να πεί πώς θα λυθούν τα προβλήματα στα σχολεία. Είναι φανερό γιατί ενοχλείται η Αλλαγή, που έχασε την πλειοψηφία της ΟΕΛΜΕΚ στις τελευταίες εκλογές.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η ΟΕΛΜΕΚ έχει δίκαιο και πρέπει να έχει την συμπαράσταση του κάθε εργαζόμενου, σ'αυτή της την προσπάθεια. Οσο κι'αν ο Υπουργός και η ΑΛΛΑΓΗ προσπαθούν να θολώσουν τα νέρα, η πραγματικότητα είναι μια. Η στάση εργασίας των καθηγητών δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Τα προβλήματα που συσσωρεύθηκαν στην εκαπαίδευση είναι πάρα πολλά, όπως και οι υποσχέσεις για την επίλυση τους.

Εχουν γίνει μελέτες και κόντρα μελέτες ακόμα και από ειδικούς της ΟΥΝΕΣΚΟ. Και όμως κάθε πέρσι και καλύτερα. Οι εκπαιδευτικοί, οι μαθητές και οι γόνεις είναι καθημερινά μάρτυρες αυτής της πραγματικότητας. Η αναταραχή στα σχολεία δεν προέρχεται απο την απεργία των καθηγητών, αλλά από το χάος που προκαλεί η πολιτική της κυβέρνησης στην εκπαίδευση. Η στάση των καθηγητών είναι η ελπίδα που ανοίγει την προοπτική για την λύση των προβλημάτων.

Λιτότητα

Ο καινούργιος Υπουργος Παιδείας στην ανακοίνωση του υποστηρίζει ότι φέτος τα προβλήματα και οι ελλείψεις στα σχολεία είναι λιγότερα από άλλες χρονίες. Ξεχνά όμως ότι αυτός όπως και οι προηγούμενοι υπουργοι απ'αυτόν ανήκουν στην ίδια κυβέρνηση που εφαρμόζει την ίδια πολιτική για την Παιδεία. Ο φετινός προϋπολογισμός για την παιδεία είναι στα ίδια επίπεδα όπως και πέρσι και πρόπερσι την στιγμή που οι ανάγκες πολλαπλασιάζονται.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να καταλάβει ότι τα προβλήματα στην παιδεία πολλαπλασιάζονται γιατί η κυβέρνηση δεν θέλει να πληρώσει να τα λύσει. Η παγοποίηση των προϋπολογισμών για την παιδεία, η λιτότητα και οι περικοπές στις κοινωνικές παροχές είναι που διαλύουν σήμερα την δημόσια εκπαίδεση και αυτή είναι η επίσημα διακυρηγμένη πολιτική της κυβέρνησης. Ειναι η κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών και του λιγότερου κράτους.

Οι προτεραιότητες της δεν είναι να στηρίξει την δημόσια εκπαίδευση αλλά το ιδιωτικό κεφάλαιο που εκπροσωπεί πολιτικά. Τι στιγμή που οι κερδοσκόποι στο χρηματιστήριο κερδίζουν εκατομμύρια από την μια μέρα στην άλλη, είναι κοροϊδία να μας λέει ο υπουργός της κυβέρνησης που τους στρώνει το δρόμο, ότι έχουν άδικο οι καθηγητές να διαμαρτύρονται γιατί φέτος υπάρχουν λιγότερες παράγκες για αίθουσες διδασκαλίας από ότι πέρσι.

Με αφορμή την στάση των καθηγητών το ΑΚΕΛ σε δημοσιογραφική διάσκεψη, έδωσε τις δικές του προτάσεις για την παιδεία, ασκώντας κριτική στην κυβέρνηση γιατί δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα στην εκπαίδευση. Στο καυτό ζήτημα από πού θα βρεθούν τα αυξημένα κονδύλια που έχει άμεση ανάγκη η παιδεία, η τοποθέτηση ήταν ότι το κράτος πρέπει να εξοικονομίσει τους πόρους που χρειάζονται για να καλύφθουν οι ανάγκες της Παιδείας.

Μια τέτοια στάση όμως αποφεύγει να πάρει θέση στο πιό καυτό πρόβλημα. Δεν είναι αρκετό να λες ότι έγω έχω μια άλλη δική μου πρόταση άρα είμαι καλυμμένος. Αν θέλουμε να φτάσουμε σε μια άλλη καλύτερη Παιδεία από την σημερινή, ξεκινάμε από το τώρα με το να έχουν τάξεις και βιβλία οι μαθητές για μάθημα, μείωση μαθητών κατά τάξη και ζητάμε να γίνουν προσλήψεις εκπαιδευτικών και να κτιστούν σχολεία γιά όλες τις βαθμίδες τις εκπαίδευσης. Τα λεφτά υπάρχουν: να φορολογήσουν τους πλούσιους, να σταματήσουν τους εξοπλισμούς.

Συνέχεια

Η πρωτοβουλία της ΟΕΛΜΕΚ με την μονόωρη στάση εργασίας είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Δεν αρκεί όμως μιά μονόωρη στάση εργασίας, χρειάζεται κλιμάκωση των μέτρων με 24ωρη και διαρκείας. Η κυβέρνηση δεν μπορεί να «ευαισθητοποιηθεί», είναι άλλες οι προτεραιότητες της. Μπορεί όμως να πιεστεί.

Γι' αυτό χρειάζεται κλιμάκωση του αγώνα και συντονισμός για τη δημιουργία ενός κοινού μετώπου εκπαιδευτικών, μαθητών, γονιών που με την στήριξει και συμπαράσταση όλων των εργαζομένων και έχοντας σαν κεντρικά συνθήματα, φορολογήστε τους πλούσιους, δώστε λεφτά για την παιδεία, να παλέψει σήμερα για μιά πραγματικά δημόσια και δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες που να προσφέρει γνώση και μόρφωση και όχι να προετοιμάζει απλά εργατικό δυναμικό για να στελεχώσει τις επιχειρήσεις των καπιταλιστών.

Πέτρος Μιχαήλ

Κανένα περιορισμό στο δικαίωμα απεργίας

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ΠΕΟ, ΣΕΚ και η Ομοσπονδία Εργοδοτών (ΟΕΒ) συμφώνησαν για τη διαδικασία «ρύθμισης» των απεργιών σε ουσιώδεις υπηρεσίες. Η συμφωνία δόθηκε και στην κυβέρνηση για συνυπογραφή ενώ το ΚΕΒΕ τάχθηκε ενάντια στη συμφωνία ζητώντας η 'ρύθμιση' να γίνει με νόμο.

Η ΣΕΚ χαρακτήρισε σαν "ακατανόητη την στάση της ηγεσίας του ΚΕΒΕ έναντι αυτού του θαύματος που επιτελέσθη " αποκαλώντας τη συμφωνία "Θρίαμβο της συναίνεσης και νίκη της ειλικρινούς συνεργασίας" (*Εργατική Φωνή* 29/9/99). Ενώ ο Γ.Γ. της ΠΕΟ, Πάμπης Κυρίτσης, εξέφρασε "την ιδιαίτερη ικανοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος για τη συναίνεση που επιτεύχθηκε".

Η συμφωνία

Η συμφωνία που υποτίθεται δεν περιορίζει το δικαίωμα στην απεργία "ρυθμίζει" το πότε γίνεται μια απεργία στις "ουσιώδεις" υπηρεσίες και το "ελάχιστο όριο" προσωπικού που θα συνεχίσει να εργάζεται. Ανάμεσα στις ουσιώδεις υπηρεσίες ειναι η Ηλεκτρική, Υδατοπρομήθεια, Α[illegible]σταφορές, Υπηρεσίες Ελέγχου Εναέριας Κυκλοφορίας και Νοσοκομεία.

Είναι πράγματι μια συμφωνία που θα πρέπει να χαιρετίσουν οι χιλιάδες εργαζόμενοι με "ιδιαίτερη ικανοποίηση" και σαν "θρίαμβο" για την εργατική τάξη;

Η συμφωνία προβλέπει ότι σε περίπτωση που εξαντλούνται τα όρια των διαπραγματεύσεων και κηρύσσεται αδιέξοδο, η διαφορά παραπέμπεται σε Επιτροπή διαιτησίας η οποία θα έχει μία περίοδο έξι εβδομάδων να εξετάσει το θέμα και να βγάλει πόρισμα. Εάν μετά τις έξι εβδομάδες δε βρεθεί λύση, τότε η επιτροπή θα αποδεσμεύεται ενώ οι εργαζόμενοι για να προχωρήσουν σε απεργία θα πρέπει πρώτα να δώσουν γραπτή προειδοποίηση 5 εβδομάδων.

Με άλλα λόγια, αν υπάρξει οποιαδήποτε διαφορά με τους εργοδότες, είτε επειδή δεν ανανεώνουν τη συλλογική σύμβαση, είτε γιατί την παραβιάζουν, είτε ακόμα γιατί αρνούνται να υπογράψουν, θα πρέπει οι εργαζόμενοι να περιμένουν 11 ολόκληρες εβδομάδες, σχεδόν 3 μήνες, προτού προχωρήσουν σε οποιαδήποτε απεργιακά μέτρα!

Όσοι ισχυρίζονται ότι αυτή η "ρύθμιση" δεν σημαίνει και περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία λένε ψέματα.

Απο την πλευρά της κυβέρνησης σαν εργοδότης αλλά και σαν κυβέρνηση των εργοδοτών ειναι αναμενόμενο να θέλει να κτυπήσει ένα δυνατό και οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης, τους δημόσιους και ημικρατικούς, για ν' ανοίξει έτσι τον δρόμο της συνολικής επίθεσης στις κατακτήσεις των εργαζόμενων.

Όλοι οι ημικρατικοί οργανισμοί που κυβέρνηση και εργοδότες θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν περιλαμβάνονται στον κατάλογο των λεγόμενων "ουσιωδών υπηρεσιών". Καταργώντας το δικαίωμα της απεργίας ελπίζουν να έχουν απέναντι τους έναν αποδυναμωμένο αντίπαλο στα σχέδια τους για ιδιωτικοποιήσεις.

Η γραφειοκρατία

Δυστυχώς όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών, απο την αρχή που έβαλε το ζήτημα της "ρύθμισης" των απεργιών ο Κληριδης πριν ένα χρόνο, δέχτηκαν ότι χρειάζεται "ρύθμιση" του δικαιώματος της απεργίας σαν "επέκταση" του Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων.

Με την πρόσφατη συμφωνία οι ηγεσίες ΠΕΟ και ΣΕΚ - και η ΠΑΣΥΔΥ που θα ακολουθήσει - συνεργούν στην προσπάθεια να δυσχεραίνουν και να εμποδίσουν, όσο περνά απο το χέρι τους, μελλοντικές δυναμικές και απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων που δεν θα ειναι κάτω απο τον έλεγχο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Έτσι ενώ έχουμε την κυβέρνηση Κληριδη να θέλει να αφοπλίσει, αν ειναι δυνατόν και με νόμο τους εργαζόμενους, απο την άλλη έχουμε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να δένουν πισθάγκωνα τα χέρια των εργαζομένων που δέχονται σήμερα μια ολομέτωπη επίθεση απο κυβέρνηση και αφεντικά.

Το δικαίωμα της απεργίας κερδίθηκε μέσα απο αγώνες και ειναι το μοναδικό όπλο που έχουν οι εργαζόμενοι για να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους.

Γι' αυτό και χρειάζεται οι αγωνιστές εργαζόμενοι, δημόσιοι και ημικρατικοί, να κινητοποιηθούν ενάντια στην πρόσφατη συμφωνία για περιορισμό και περιστολή του δικαιώματος της απεργίας. Να ζητήσουν να γίνουν Γενικές Συνλεύσεις για ν' αποφασίσουν οι ίδιοι αν δέχονται αυτό τον περιορισμό του δικαιώματος τους στην απεργία.

Φ.Β.

Α.ΤΗ.Κ.

Η μετοχοποίηση είναι μιά απάτη

Η κυβέρνηση Κληρίδη με νομοσχέδιο που έδωσε στις συντεχνίες μετατρέπει την Α.ΤΗ.Κ σε μετοχική εταιρεία με την ονομασία Αλφα Τηλεπικοινωνίες ΛΤΔ και κάνει αλλη μια προσπάθεια για να ανοίξει τον δρόμο της ιδιωτικοποίηση της.

Τέτοια απάντηση χρειάζεται η κυβέρνηση και ο Ζιβανάρης για να τους κοπέι η όρεξη

Με το παραμύθι του εκσυχρονισμού εκβιάζουν τους εργαζόμενους πως αν δεν δεχτούν την μετοχοποίηση ο οργανισμός, δέν θα μπορεί να είναι ανταγωνιστικός, θα κλείσει και θα χάσουν τις δουλείες τους. Ισχυρίζονται ακόμη οτι η μετοχοποίηση είναι αναπόφευκτη για την ενταξη στη Ευρωπαϊκή Ενωση. Αποκρύβουν όμως το γεγονός ότι η Ελλάδα γιά παράδειγμα που βρίσκεται τόσα χρόνια στην Ε.Ε εχει 30% συμμετοχή του κράτους στήν οικονομία, ενώ η Κυπριακή Δημοκρατία μόνο 14%.

Ισχυρίζονται ότι δέν πρόκειται για ιδιωτικοποίηση αλλά για την δημιουργία μίας μετοχικής εταιρεία με κύριο μέτοχο το κράτος, τους εργαζόμενους και το ταμείο Συντάξεως του προσωπικού. Τάζουν λαγούς και πετραχύλια για να εξασφαλίσουν την ανοχή των εργαζομένων και να έχουν όσο το δυνατό λιγότερες αντιδράσεις. Ετσι αρχικά δίνουν προτεραιότητα στους εργαζόμενους για αγορά μέχρι και 20% των μετοχών και ενα άλλο 10% στο ταμείο σύνταξης τους ώστε να φτάσει το 30% συνολικά και να μπεί στο χρηματιστήριο.

Η κυβέρνηση εμφανίζεται σαν ν' αγάπησε ξαφνικά τους εργαζόμενους και θέλει να τους κάνει συνιδιοκτήτες, συνέταιρους ή να τους φορτώσει λέφτά.

Ολα αυτά ειναι παραμύθια της Χαλιμάς.

Πρώτα απ'ολα είναι αυτή η κυβέρνηση που κατέθεσε το φορομπηκτικό πακέτο, που παγωσε τις μισθολογικές αυξήσεις που πετσόκοψε την ΑΤΑ. Για τους εργαζόμενους στην Α.ΤΗ.Κ. στην τελευταία συμφωνία για την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης δέν εδωσε ούτε γρόσι αύξηση για το '98. Ειναι μια κυβέρνηση που παίρνει απο τους εργάτες και δίνει στους κεφαλαιοκράτες.

Το ίδιο θέλει να κάνει και με την μετοχοποίηση.

Αυτοί που θα φάνε τις μετοχές δέν είναι οι εργαζόμενοι αλλά οι κεφαλαιοκράτες και οι μεγαλοκαρχαρίες. Ακόμα και αν υποθέσουμε οτι ολοι οι εργαζόμενοι θα θέλουν και θα έχουν τα λεφτά να αγοράσουν μετοχές, μόνο ενα μικρό ποσοστό απο το 20% θα μπορούν να πάρουν. Το μεγαλύτερο μέρος θα το πάρουν οι κεφαλαιοκράτες που περιμένουν να πέσουν σαν τα κοράκια πάνω στις μετοχές.

Μετοχοποίηση σημαίνει απολύσεις

Είναι ψέμα οτι με τον μετοχοποίηση θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι. Και αν ακόμη κάποιοι κερδίσουν καποια λεφτα απο την ανοδο των λίγων μετοχών που θα αγοράσουν, αυτό το πρόσκαιρο «κέρδος» δέν αξίζει μπροστά στον κίνδυνο να χάσουν τη δουλειά τους και τις συντάξεις τους. Μας λένε συχνά «δείτε τον ΟΤΕ», Κι'ομως το «πετυχημένο» παράδειγμα του ΟΤΕ στην Ελλάδα, μας δείχνει πως σε λιγότερα απο 10 χρόνια με την μετοχοποίηση και τις «εθελοντικές» αποχωρήσεις οι εργαζόμενοι μειώθηκαν απο 32 χιλίαδες σε 22.400 ετσι χάθηκαν σχεδόν 10 χιλιάδες θέσεις εργασίας. Το προσωπικό που έμεινε μάλιστα δουλεύει πολύ πιό σκληρά και γενικά οι συνθήκες και οι όροι εργοδότησης έγιναν χειρότεροι. Οι μισθοί τους πάγωσαν και καθηλώθηκαν όπως και εδώ με ελάχιστες ή ακόμα και μηδενικές αυξήσεις.

Μπορεί ο Ζιβανάρης να μας υπόσχεται οτι θα μας κάνει συνεταίρους αλλά αυτό που εχει στο νού του είναι πως θα βάλει χέρι στα κεκτημένα των εργαζομένων και να μειώσει το προσωπικό. Ηδη στο 100σέλιδο σχέδιο εκτός απο το σχέδιο «εθελοντικής» αφυπηρέτησης προνοεί και αλλαγές στους όρους εργοδότησης των εργαζομένων εφ'όλης της ύλης.

Μ'αυτό το νομοσχέδιο βάζει ακόμα χέρι και στα ταμία συντάξεως. Σημερα η ΑΤΗΚ χρωστά γύρω στα 40 εκατομμύρια στο ταμείο συντάξεως των εργαζομένων. Αντί λοιπόν να πάρει απο τα 100 εκατομμύρια πλεόνασμα που εχει και να ξοφλήσει το ταμείο συντάξεως τους δίνει μετοχές. Ετσι απειλούνται τα ταμεία συνταξεως οχι μόνο γιατί δεν καταθέτει τα χρωστούμενα αλλά γιατί και οι συντάξεις θα παίζονται στο τζόγο του χρηματιστηρίου. Ακόμα με τις «εθελοντικές» αφυπηρετήσεις θα μειωθούν μαζικά τα αποθέματα του ταμείου αφού και οι εισφορές θα γίνουν πολύ λιγότερες.

Με την μετοχοποίηση η κυβέρνηση θέλει να εξασφαλίσει πόρους για να καλύψει μέρος των ελλειμάτων της και να δώσει στους ίδιώτες την ευκαιρία να βάλουν χέρι σ'αυτές τις επιχειρήσεις και τα τεράστια κέρδη που κάνουν. Χαρακτηριστικά, η Α.ΤΗ.Κ. το '97 έκανε 27 εκατομμύρια κέρδη και το '98 εφτασε τα 39 εκατομμύρια.

Χειρότερες υπηρεσίες

Για να περάσει τα σχέδια της η κυβέρνηση και να απομονώσει τους εργαζομένους που αντιδρούν στις ιδιωτικοποιήσεις σερβίρει το παραμύθι ότι οι ιδιώτες θα προσφέρουν καλύτερες υπηρεσίες.

Η εμπειρία όμως άλλων χωρών μαρτυρά το αντίθετο. Στην Ελλάδα η παραχώρηση της κινητής τηλεφωνίας στους ιδιώτες είχε σαν αποτέλεσμα οι δυό εταιρείες, Panafon και Telestet που την ανάλαβαν με ένα κόστος 30 δισεκατομμυρίων δραχμών το 1992, να κάνουν μέσα σε ελάχιστα χρόνια κέρδη πάνω απο 3,5 τρισεκατομμύρια αλλα όταν έγινε ο σεισμός τον περασμένο Σεπτέμβρη μπλοκάρε ολόκληρο το σύστημα με αποτέλεσμα να μήν λειτουργούν τα κινητά.

Καταστροφική ήταν και η εμπειρία της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων στην Αγγλία. Το τελευταίο δυστύχημα με την σύγκρουση των τραίνων που στοίχησε τη ζωή δεκάδων ανθρώπων είναι η πιό τραγική επιβεβαίωση αυτής της πραγματικότητας. Παρόμοιο δυστύχημα είχε γίνει και πρίν δυό χρόνια μετά που ανέλαβαν οι ιδιώτες τα τραίνα.

Να μην περάσει

Η απάντηση της μεγαλύτερης συντεχνίας των εργαζομένων της ΕΠΟΕΤ που ανήκει στην ΟΗΟ ΣΕΚ στα σχέδια της κυβέρνησης για μετοχοποίηση της Α.ΤΗ.Κ είναι οτι είναι ετοιμη να την συζητήσει για *«να μή μεινει εξω σαν απλός παρατηρητής των εξελίξεων».*

Ολες οι ηγεσίες των συντεχνιών τον περασμένο Φεβράρη, με την εξαγγελία των σχεδίων για ιδιωτικοποίηση κράτησαν μία παθητική στάση αντί να αντιδράσουν και να καλέσουν αμέσως τους εργαζόμενους σε κινητοποιήσεις ώστε να αναγκάσουν την κυβέρνηση να εγκαταλείψει τα σχέδια της. Σήμερα που φτάσαμε να έχουμε μπροστά μας έτοιμο νομοσχέδιο η ΕΠΟΕΤ λέει οτι θα το συζητήσει, ενω οι άλλες δύο συντεχνίες συνεχίζουν να κρατούν την ίδια παθητική στάση χωρίς την εξαγγελία απεργιακών μέτρων και κινητοποιήσεων.

Αυτή η στάση της ηγεσίας της ΕΠΟΕΤ ανοίγει τον δρόμο για τα παζάρια και την μετοχοποίηση της ΑΤΗΚ.

Σήμερα η κυβέρνηση είναι απομονωμένη και δέν εχει δύναμη ούτε στη Βουλη να περάσει τα σχέδια της όπως φάνηκε με το φορολογικό πακέττο. Κάθε υποχώρηση των συντεχειών της ανοίγει διαδρόμους για να μπορέσει να βάλει την Α.ΤΗ.Κ. στο δρόμο των ιδιωτικοποιήσεων.

Οι εργαζόμενοι απο τα κάτω μπορούν και πρέπει να πιέσουν τις ηγεσίες τους να πάρουν απεργιακά μέτρα και να παλέψουν ενωμένοι ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Γι'αυτό χρειάζεται να πάρουν πρωτοβουλίες και να ζητήσουν την σύγκληση κοινών συνελεύσεων για να αποφασίσουν απεργιακά μέτρα μέχρι να αποσυρτούν τα σχεδια για την μετοχοποίηση της Α.ΤΗ.Κ.

Νίκος Αγιομαμίτης

Διαλύουν την δημόσια και δωρεάν Υγεία

Άλυτα για πολλά χρόνια παραμένουν τα προβλήματα στο τομέα της Υγείας. Στην λίστα των γνωστών προβλημάτων - έλλειψη ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, η ανεπάρκεια και η ακαταλληλότητα των χώρων νοσηλείας, η μη αντικατάσταση ειδικών γιατρών π.χ. νευρολόγου στην Λεμεσό και καρδιολόγου στην Λευκωσία και το χάος που επικρατεί στα εξωτερικά ιατρεία- τώρα προστέθηκαν και σκάνδαλα όπως αυτό με τις ερυθροποιητίνες.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των ελλείψεων οδηγεί σε τεράστιες λίστες αναμονής για εξετάσεις και επεμβάσεις. Αυτό διαπιστώνεται καθημερινά ιδίως στα εξωτερικά ιατρεία όπου δεκάδες ασθενείς περιμένουν ώρες ατέλειωτες για μια εξέταση. Η ταλαιπωρία των ασθενών στα εξωτερικά ιατρεία έχει ως αποτέλεσμα πολλές φορές να επιδεινώνει επικίνδυνα την υγεία τους, εκτός το ότι χάνουν το μεροκάματο τους αφού μπορεί να βρίσκονται στο νοσοκομείο από τις έξη το πρωί και να υποβάλλονται σε εξέταση στις δύο το μεσημέρι.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι τα πιο πάνω προβλήματα οδηγούν σε κάποιες περιπτώσεις ακόμα και στον θάνατο.

Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια πλήττεται ανεπανόρθωτα, όταν μαζί με τον πόνο και την αγωνία για την κατάσταση της υγείας τους οι ασθενείς ντροπιάζονται όταν γίνονται θέαμα των περαστικών εκτεθειμένοι στους διαδρόμους ή όταν παρακαλεί για εξέταση στα εξωτερικά ιατρεία και του λένε ότι μπορεί να γίνει αυτό μετά από δύο βδομάδες γιατί απουσιάζει ο γιατρός και δεν υπάρχει αντικαταστάτης.

Η ίδια εικόνα επικρατεί και όσο αφορά την παροχή φαρμάκων στους ασθενείς.

Όσο δε για το σκάνδαλο με την έλλειψη και τις προσφορές της ερυθροποιητίνης, που ακόμα εξετάζεται μετά το σάλο που δημιουργήθηκε, δεν μπορούν να πείσουν ότι το μαχαίρι θα φτάσει στους πραγματικούς υπεύθυνους παρόλο ότι μας διαβεβαιώνουν ότι θα επιβληθούν και ποινικές διώξεις.

Για τον εξευτελισμό και την προσβολή που υποβάλλεται καθημερινά ο ασθενής, αποκλειστικά υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση και γι'αυτό εκείνο που χρειάζεται είναι να απαιτήσουμε δυναμικά ώστε να αναγκάσουμε αυτή την κυβέρνηση - σκάνδαλο, να δώσουν λεφτά για την Υγεία και όχι για τους εξοπλισμούς και τους Νικηφόρους που αδειάζουν τα ταμεία και φέρνουν την απειλή του πολέμου πιο κοντά.

Δεν πρέπει να ανεχόμαστε να θυσιάζεται η υγεία των εργαζομένων και των φτωχών ανθρώπων στο φαγοπότι των προμηθειών ούτε για κανένα ενιαίο δόγμα.

Οι επιλογές της κυβέρνησης δεν είναι δικές μας επιλογές. Η δική μας επιλογή είναι ο αγώνας για την δημιουργία ενός δίκαιου συστήματος που να εξυπηρετεί τις ανάγκες των εργαζομένων.

Άντρη Ρούδας

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Για ποιά Παιδεία παλεύουμε

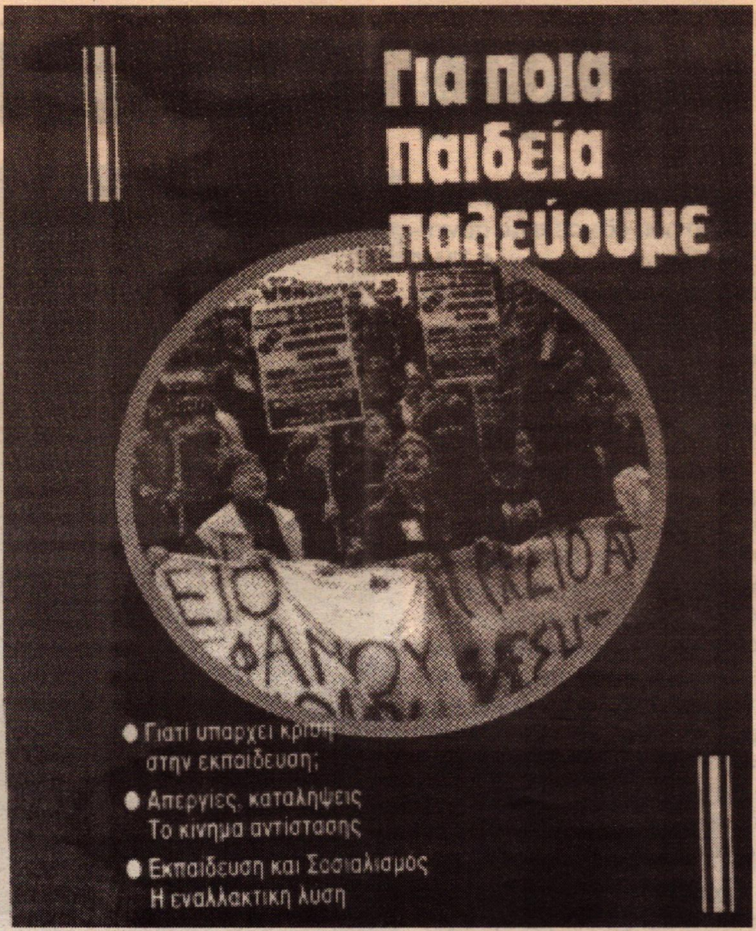

Κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο των εκδόσεων Εργατική Δημοκρατία με τίτλο *"Για ποια παιδεία παλεύουμε"*. Σ' αυτό είναι καταγραμμένη όλη η ζωντανή εμπειρία από τους μεγάλους αγώνες που έδωσαν εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές ενάντια στην επίθεση που δέχεται από την αγορά η Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία. Το βιβλίο όμως δεν είναι μόνο μια καταγραφή γεγονότων και μαχών. Δίνει τις απαντήσεις στα βασικά ερωτηματικά που δημιούργησαν οι πολιτικές επιλογές των κυβερνήσεων της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ στον χώρο της παιδείας, εξηγεί γιατί υπάρχει αυτή η κρίση και βάζει την προοπτική των αγώνων, την εναλλακτική λύση.

Στο πρώτο κείμενο του βιβλίου ο Πάνος Γκαργκάνας εξηγεί γιατί η κρίση στην εκπαίδευση είναι κομμάτι της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού: *"Στην Ελλάδα το εκπαιδευτικό σύστημα γνώρισε μαζική επέκταση στα 35 χρόνια από το τέλος του εμφυλίου μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80...Η επέκταση ήταν δεμένη με την φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού στην μεταπολεμική περίοδο...Για να αποκτήσει το εργατικό δυναμικό τις απαραίτητες γνώσεις, ώστε να κινεί όλους αυτούς τους κλάδους, μαζικοποιήθηκε το εκπαιδευτικό σύστημα."* Ομως ο ελληνικός καπιταλισμός μπαίνει από το '79 - '80 σε κρίση που διαρκεί μέχρι σήμερα. Η ίδια λογική της άρχουσας τάξης που κλείνει εργοστάσια επειδή δεν είναι κερδοφόρα συρρικνώνει το εκπαιδευτικό σύστημα και πετάει την νεολαία έξω απ' τα σχολεία.

Το δεύτερο κείμενο, αναλύει την αντιμεταρρύθμιση Αρσένη, σαν μια "μετωπική επίθεση σ' όλη την εργατική τάξη". Το βιβλίο είναι γεμάτο πληροφόρηση, στοιχεία και αναλύσεις χρήσιμες για όλους τους αγωνιστές που παλεύουν ενάντια στο έκτρωμα του Αρσένη. Ξέρατε για παράδειγμα ότι ο αριθμός των αναλφάβητων έπεσε από 1.220.000 το 1961 σε 706.000 το 1981 αλλά σήμερα ανεβαίνει ξανά;

Ο Μήτσος Γκορίτσας στο χρονικό της δίμηνης απεργίας των καθηγητών θυμίζει ότι την 4η βδομάδα της απεργίας της ΟΛΜΕ, το άπλωμα της απεργίας στους δασκάλους, στους δήμους και στα νοσοκομεία ήταν μια χειροπιαστή δυνατότητα. Αν γινόταν πράξη θα σήμαινε το σάρωμα της εισοδηματικής πολιτικής λιτότητας που προωθούσε η κυβέρνηση. Θυμίζει ακόμα τη μαχητικότητα των απεργών, τις Γενικές Συνελεύσεις που συμμετείχαν πάνω από 30.000 καθηγητές, τη δράση των Απεργιακών Επιτροπών σε αντίθεση με την αδράνεια της ηγεσίας.

Η Μαρία Στύλλου στο άρθρο "Πώς μπορούσε να νικήσει η απεργία" εξηγεί τι ήταν αυτό που εμπόδισε τους απεργούς να κάνουν πράξη το άπλωμα της απεργίας και έτσι να την οδηγήσουν στη νίκη. Είναι πολύτιμα συμπεράσματα για τις μάχες που έρχονται.

Ο επόμενος γύρος ήρθε τον Ιούνιο του '98. Δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικοί μαζί με μαθητές και σπουδαστές συγκρούονται σε μια σειρά πόλεις σ' όλη την Ελλάδα με τα ΜΑΤ του Σημίτη και ξεφτιλίζουν την προσπάθεια των εξετάσεων του ΑΣΕΠ. Ο Λέανδρος Μπόλαρης περιγράφει πώς η μάχη αυτή δόθηκε κυριολεχτικά με την στήριξη όλης της εργατικής τάξης: Στα Πατήσια μετά την έφοδο των ΜΑΤ *"η απάντηση που ήρθε από τις αλυσίδες των συγκεντρωμένων ήταν το σύνθημα: Σχολεία - ΔΕΚΟ - Ιονική να σπάσει του Σημίτη η πολιτική...Στην Πάτρα στις αλυσίδες και τις περιφρουρήσεις βρέθηκαν εργαζόμενοι από τα εργοστάσια της ΜΙΣΚΟ, της ΚΟΚΑ - ΚΟΛΑ, πρώην εργαζόμενοι της Πειραϊκής Πατραϊκής."*

Την σκυτάλη πήραν το επόμενο διάστημα οι μαθητές. "Το έναυσμα για την αρχή των καταλήψεων το έδωσε η μεγάλη πορεία των μαθητών και φοιτητών στις 11 Νοέμβρη" περιγράφει ο Γιώργος Ράγκος, *"Στα τέλη του Νοέμβρη πάνω από 2.000 σχολεία σε όλη την Ελλάδα ήταν σε κατάληψη ενώ αρχίζουν οι καταλήψεις και στις σχολές. Μέσα από αυτές τις πολιτικές μάχες στην διάρκεια των καταλήψεων όλο και περισσότεροι μαθητές ξεκαθάριζαν την ανάγκη να λειτουργήσουν οργανωμένα τόσο απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης όσο και απέναντι στην συμβιβαστική πολιτική των ρεφορμιστών...Η εναλλακτική προοπτική του σοσιαλισμού είναι σήμερα πιο επίκαιρη παρά ποτέ. Ετσι, δημιουργήθηκαν οι Επαναστατικές Σοσιαλιστικές Ομάδες Μαθητών"*.

Στο κείμενο που ακολουθεί με τίτλο "Φοιτητές και Σοσιαλισμός" ο Γιάννης Μαραβελάκης εξηγεί γιατί το φοιτητικό κίνημα μπορεί να γίνει ο σύμμαχος της εργατικής τάξης στην πάλη για τον Σοσιαλισμό. Ο Μάης του '68 στην Γαλλία, το Πολυτεχνείο του '73 στην Ελλάδα δείχνουν ότι οι εκρήξεις στους χώρους της παιδείας μπορούν να παίξουν το ρόλο του πυροδότη για παρόμοιες εκρήξεις στα εργοστάσια. Το επόμενο κεφάλαιο έρχεται να προσθέσει την πρόσφατη εμπειρία του φοιτητικού κινήματος από τις καταλήψεις του Νοέμβρη - Δεκέμβρη του 1995. Την περιγραφή των κινητοποιήσεων αλλά και των πολιτικών συγκρούσεων κάνει ο Βαγγέλης Καραγιώργος. Οταν σήμερα βάζουμε το σύνθημα "Ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και δουλειά για όλους" έχουμε να θυμίσουμε ότι αυτό έχει γίνει πράξη στο παρελθόν.

Το τρίτο μέρος του βιβλίου με τίτλο "Εκπαίδευση και Σοσιαλισμός - Η Εναλλακτική Λύση" είναι ένα μεγάλο κείμενο που περιγράφει το πείραμα των μπολσεβίκων στην εκπαίδευση μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Το υπογράφει η Χάνι Ρόζενμπεργκ, επαναστάτρια εκπαιδευτικός στην Αγγλία. Το κείμενο αυτό παραθέτει την εμπειρία του εκπαιδευτικού συστήματος που επιχείρησε να στήσει η επαναστατική κυβέρνηση των Σοβιέτ πριν τα αναποδογυρίσει όλα η σταλινική αντεπανάσταση. Έρχεται να κλείσει με τον καλύτερο τρόπο ένα βιβλίο γεμάτο από τις εμπειρίες και τα συμπεράσματα από τα πρόσφατα επεισόδια μιας ανοιχτής σύγκρουσης ανάμεσα στις δυνάμεις της αγοράς και τους μαθητές - φοιτητές - εκπαιδευτικούς.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

6/10:Τι εννοούμε με εργατική τάξη

13/10: Η επικαιρότητα του Μαρξισμού

20/10: Απο που βγαίνει το κέρδος

27/10: Εμφύλιος στην Ελλάδα: Μπορούσε η αριστερά να είχε νικήσει;

Πυρηνας Παλ/τισσάς

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 7:30μμ

7/10: 50 χρόνια απο την κινέζικη επανάσταση

13/10:Η επικαιρότητα του Μαρξισμού

21/10: Που βρίσκεται η αντιπολίτευση;

27/10: Εμφύλιος στην Ελλάδα: Μπορούσε η αριστερά να είχε νικήσει;

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαΐδας 7:30μ.μ.

5/10: Εργατική τάξη και ταξική συνείδηση

12/10:Που είναι η αντιπολίτευση;

19/10: 50 χρόνια απο την κινέζικη επανάσταση

26/10: Εχουν τα ζώα δικαιώματα;

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

7/10: Τι είναι υπεραξία

21/10: Πως χάθηκε η Ρώσική επανάσταση

27/10: Εμφύλιος στην Ελλάδα: Μπορούσε η αριστερά να είχε νικήσει;

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

50 χρόνια απο το τέλος του εμφυλίου στην Ελλάδα

Μπορούσε η Αριστερά να είχε νικήσει;

Ο εμφύλιος στην Ελλάδα ήταν ο ταξικός πόλεμος που εξαπέλυσε η άρχουσα τάξη για να διαλύση τους εργάτες και αγρότες σαν αυτούς στην φωτογραφία

Στις 29 Αυγούστου του 1949 η τελευταία μεγάλη μάχη του εμφύλιου έληγε με την ήττα και την υποχώρηση του Δημοκρατικού Στρατού από το Βίτσι.

Φέτος με τη συμπλήρωση 50 χρόνων από τη λήξη του, όλες σχεδόν οι εφημερίδες τον σχολίασαν με αφιερώματα. Ο Γ. Ράλλης στην Καθημερινή είχε το θράσος να ισχυριστεί ότι "δεν ήταν εμφύλιος πόλεμος, ήταν ανταρσία κατά του νόμιμου κράτους". Ομως τι ήταν πραγματικά ο εμφύλιος; Πώς φτάσαμε σ' αυτόν; Υπήρχε άλλος δρόμος για την Αριστερά; Μπορούσε να νικήσει;

Στη διάρκεια του πολέμου και της κατοχής αναπτύχθηκε ένα τεράστιο κίνημα Αντίστασης ενάντια στην ναζιστική κατοχή. Η ραχοκοκαλιά του ήταν το εργατικό κίνημα στις μεγάλες πόλεις. Γύρω του συσπειρώθηκαν οι φτωχοί αγρότες στην ύπαιθρο. Από την άλλη μεριά η άρχουσα τάξη ήταν αποφασισμένη να συντρίψει το κίνημα που ήταν απειλή για την κυριαρχία της. Ο εμφύλιος ήταν η αποκορύφωση αυτής της προσπάθειας.

Για τους εργάτες και τους φτωχούς αγρότες που συσπειρώθηκαν στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ η πάλη ενάντια στο φασισμό ήταν ταυτισμένη με την πάλη ενάντια στην άρχουσα τάξη που πλούτιζε από τη δυστυχία που έφερε ο πόλεμος, ήταν αγώνας για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τον πόλεμο, την φτώχεια την πείνα και την εκμετάλλευση.

Τον χειμώνα του 1941 - 42 δεκάδες χιλιάδες πέθαναν από την πείνα στις εργατογειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά. Ομως οι καπνοβιομηχανίες έκλειναν επικερδείς συμφωνίες με το Γερμανικό στρατό. Το ίδιο και οι κλωστοϋφαντουργίες. Οπως αναφέρει ο ιστορικός Χ. Χατζηιωσήφ: *«η κλωστοϋφαντουργία εκτέλεσε και αυτή παραγγελίες της Βέρμαχτ γεγονός που ενθάρρυνε 21 εργοστασιάρχες του κλάδου να ζητήσουν ανταλλακτικά για τα μηχανήματά τους από τη Γερμανία. Η παραγωγική προσφορά μεγάλου βιομηχάνου κλωστοϋφαντουργίας της Νάουσας εκτιμήθηκε τόσο θετικά ώστε εξασφάλισε την άμεση μεταφορά του στο εσωτερικό της Ελλάδας με γερμανικά στρατιωτικά αεροπλάνα».* Οι μεγαλέμποροι και οι μεγαλοβιομήχανοι κερδοσκοπούσαν στη μαύρη αγορά.

Ο ίδιος κρατικός μηχανισμός που ήταν το στήριγμα της δικτατορίας του Μεταξά (οι χωροφύλακες, η Ειδική Ασφάλεια, τα δικαστήρια και οι καραβανάδες μέσα από τα Τάγματα Ασφαλείας) συνέχιζε να λειτουργεί άθικτος υπό την κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου και αργότερα του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη. Την ίδια στιγμή στη Μ. Ανατολή ο υπόλοιπος "επίσημος πολιτικός κόσμος" περίμενε να τελειώσει ο πόλεμος και μηχανορραφούσε με τους Αγγλους για την συντριβή του κινήματος.

Εργατικό κίνημα

Το κίνημα έδωσε τεράστιες μάχες. Η πρώτη απεργία στην κατεχόμενη Ευρώπη ήταν των δημόσιων υπαλλήλων στην Ελλάδα το 1942. Το Μάρτη του '43 εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές καινε το υπουργείο Εργασίας με τους φακέλους αυτών που θα επιστρατεύονταν για δουλειά στα εργοστάσια της Γερμανίας. Ενα τεράστιο δίκτυο οργανώσεων και ομάδων του Εργατικού ΕΑΜ στους χώρους δουλειάς εξασφαλίζει την παράνομη συνδικαλιστική οργάνωση.

Χιλιάδες εργατικοί συνεταιρισμοί είναι η νόμιμη έκφραση αυτού του κινήματος. Τον Σεπτέμβρη του 1944 ένα μήνα πριν φύγουν τα στρατεύματα κατοχής, η διοίκηση του ΕΚΑ περνάει στα χέρια συνδικαλιστών του Εργατικού ΕΑΜ που εγκαθίστανται στο κτίριό του! Το "κόκκινο στεφάνι" των συνοικιών γύρω από το κέντρο φρουρείται από τους μαχητές του ΕΛΑΣ που δίνουν αιματηρές μάχες με τους ταγματασφαλίτες, τις ακροδεξιές συμμορίες και τα Ες-Ες.

Οταν έρχεται η απελευθέρωση, τα 2/3 της χώρας βρίσκονται στα χέρια του ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Η άρχουσα τάξη, ανίκανη στρατιωτικά και πολιτικά, ελπίζει να κερδίσει χρόνο και στηριγμένη στους Αγγλους να χτυπήσει στην κατάλληλη ευκαιρία.

Στις 3 Δεκέμβρη ένα τεράστιο συλλαλητήριο, χτυπιέται από την Αστυνομία με δεκάδες νεκρούς. Τις επόμενες 33 μέρες ο ΕΛΑΣ των Αθηνών παλεύει ηρωικά ενάντια στα αγγλικά στρατεύματα που καινε κυριολεκτικά την Αθήνα. Αυτό που ακολουθεί είναι η προδοτική συμφωνία της Βάρκιζας τον Φλεβάρη του 1945. Ο ΕΛΑΣ αφοπλίζεται με αντάλλαγμα αόριστες υποσχέσεις για αμνηστία και εκλογές. Αντί γι' αυτό η άρχουσα τάξη και η δεξιά εξαπολύουν ένα όργιο τρομοκρατίας. Δολοφονίες, βασανισμοί, καταστροφές και βιασμοί στην ημερήσια διάταξη. Ηταν ένας "μονόπλευρος εμφύλιος πόλεμος" όπως πολύ σωστά τον περιέγραφαν οι εφημερίδες της Αριστεράς.

Η αιτία γι' αυτό το όργιο βίας ήταν το γεγονός ότι το εργατικό κίνημα μπορεί να είχε νικηθεί στρατιωτικά τον Δεκέμβρη, αλλά διατηρούσε τον όγκο του και άρχισε να περνάει στην επίθεση ξανά.

Την ριζοσπαστικοποίηση τροφοδοτούσε η προσπάθεια της άρχουσας τάξης να επιβάλει την ανασυγκρότηση και την "ανοικοδόμηση" του καπιταλισμού στις πλάτες των φτωχών, των εργατών και των αγροτών. Οι απεργίες αυξάνονται, το ίδιο κα[illegible] επιρροή της Αριστεράς. Το Μάρτη του '46 ο ΕΡΓΑΣ — η παράταξη του ΚΚΕ - έχει τη συντριπτική πλειοψηφία στο συνέδριο της ΓΣΕΕ και παίρνει την πλειοψηφία στη Διοίκησή της. Το ΚΚΕ εξακολουθούσε να είναι ένα τεράστιο κόμμα με πάνω από 200.000 μέλη. Τεράστιες συγκεντρώσεις συσπειρώνουν 200.000 κόσμο όπως η Πρωτομαγιά του '45 στην Αθήνα και η συγκέντρωση για τα τετράχρονα του ΕΑΜ τον Σεπτέμβρη. Η επιρροή του ΚΚΕ απλώνεται και σε μη παραδοσιακές περιοχές. Στην Κρήτη για παράδειγμα την 1η Μάρτη του '46 μια Γενική Απεργία αγκαλιάζει το νησί. Ενοπλοι αγρότες περικυκλώνουν τα Χανιά. Χρειάστηκε η πυροσβεστική παρέμβαση της τοπικής ηγεσίας του ΚΚΕ που έτρεξε να υπογράψει συμφωνία με τον τοπικό στρατιωτικό διοικητή, τον Γύπαρη, και να αναστείλει την απεργία. Ενα μήνα μετά ξεκινάει το μαζικό κύμα συλλήψεων και συγκροτούνται παρακρατικές συμμορίες που τρομοκρατούν.

Το ίδιο επαναλαμβάνεται παντού. Η ηγεσία του ΚΚΕ και μετά τον ερχομό του "μεγάλου αρχηγού" Ν. Ζαχαριάδη, επιμένει στην πολιτική της "ομαλής δημοκρατικής πορείας". Βάζει σαν πρώτο στόχο (απόφαση του Πολιτικού Γραφείου 1/6/45) την "*ησυχία, δουλειά, ανασυγκρότηση, συμφιλίωση*". Ο Αρης Βελουχιώτης αποκηρύσσεται σαν προβοκάτορας και αφήνεται να δολοφονηθεί. Τον Οκτώβρη του '45 το 7ο Συνέδριο εκτιμάει ότι υπάρχει δυνατότητα για "*ειρηνικό πέρασμα στο καθεστώς της λαϊκής δημοκρατίας*". Ο Ζαχαριάδης δηλώνει ότι "*αν ο ελληνικός λαός ζητήσει προσάρτηση της Β.Ηπείρου, το ΚΚΕ θα διαφωνήσει αλλά θα πειθαρχήσει*". Υποστηρίζει την κυβέρνηση Σοφούλη (Νοέμβρης 1945).

Η ηγεσία συμβιβάζεται

Αυτή η συμβιβαστική τακτική ήταν η συνέχεια της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας των προηγούμενων χρόνων. Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής η ηγεσία του ΚΚΕ επέμεινε ότι ο πόλεμος ήταν "αντιφασιστικός - εθνικοαπελευθερωτικός" όπου δίπλα στους "Μεγάλους Συμμάχους" αστοί και εργάτες έχουν κοινά συμφέροντα. Η ταξική πάλη, ο σοσιαλισμός, ήταν για "μετά" και θα ερχόταν με την κατάκτηση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας.

Γι' αυτό μπήκε στην κυβέρνηση της "εθνικής ενότητας" στη Μ. Ανατολή το καλοκαίρι του '44 διαλύοντας την κυβέρνηση του βουνού. Γι' αυτό αποκήρυξε σαν προβοκάτσια το κίνημα των φαντάρων στη Μ. Ανατολή που είχε ξεσπάσει τον Απρίλη του '44. Γι' αυτό μέχρι τις 3 Δεκέμβρη παζάρευε τη διάλυση του ΕΛΑΣ και τη δημιουργία "εθνικού στρατού".

Η ηγεσία του ΚΚΕ έδωσε τη μάχη του Δεκέμβρη με τέτοιο τρόπο που την οδήγησε στην ήττα. Τόσο μεγάλες ήταν οι ρεφορμιστικές αυταπάτες που καλλιεργούσε ώστε την επόμενη μέρα της σφαγής και ενώ οι μάχες φούντωναν ο Ριζοσπάστης έγραφε: "*Ελπίζουμε ότι οι συμμαχικές κυβερνήσεις μαζί και η υπεύθυνη βρετανική κυβέρνηση θα αποδοκιμάσουν τις θλιβερές ενέργειες των κ.κ. Λήπερ και Σκόμπυ*" (πρεσβευτή και στρατιωτικού διοικητή της Αγγλίας στην Ελλάδα αντίστοιχα).

Το ΚΚΕ από τα μέσα της δεκαετίας του '30 είχε εγκαταλείψει την εργατική εξουσία σαν στρατηγικό του στόχο. Στις συνθήκες που διαμορφώνονται ανάμεσα στο '44 και στο '46 αυτή η προοπτική δεν περνάει καν από τη σκέψη της ηγεσίας του. Αντίθετα χαράζει μια τακτική που προσπαθεί να συμβιβάσει ασυμβίβαστα ταξικά συμφέροντα. Ομως δεν μπορεί να αγνοήσει το όργιο τρομοκρατίας που απειλεί την μαζική του βάση, ούτε την πίεση από τα κάτω. Ετσι αναγκάζεται σε μια πολιτική που μιλάει για τον ένοπλο αγώνα του λαού ενάντια στην δεξιά τρομοκρατία αλλά με στόχο την συμμετοχή του σε μια "εθνική", "δημοκρατική" κυβέρνηση.

Από την μια δεξιά κατρακύλα, από την άλλη παλληκαρισμοί ότι θα ξανακουστεί το "εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα" στα βουνά. Αποχή από τις εκλογές του Μάρτη του '46, αλλά συμμετοχή στο δημοψήφισμα για την επαναφορά της βασιλείας τον Σεπτέμβρη. Συντονισμός και ενίσχυση των ενόπλων ομάδων στα βουνά μετά τη δεύτερη ολομέλεια τον Φλεβάρη του '46 αλλά σαν μέσο πίεσης για *«ομαλές δημοκρατικές εξελίξεις»* ενώ μέχρι τις αρχές του 47 - παρόλο που οι μάχες δυνάμωναν - επέμενε να ρίχνει το σύνθημα "*να μπει το ΕΑΜ στην κυβέρνηση*". Την ίδια στιγμή η άρχουσα τάξη με τη βοήθεια των Αγγλων και κατόπιν των Αμερικάνων ανασυγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό ξεκαθάριζε το στρατό από τους αριστερούς φαντάρους και τις οργανώσεις τους - που έλεγχαν ολόκληρες ταξιαρχίες - και σκέπαζε τις εργατικές γειτονιές και τους χώρους δουλειάς με το σιδερένιο χέρι της τρομοκρατίας.

Χαμένη ευκαιρία

Ετσι χάθηκε για άλλη μια φορά η ευκαιρία για νίκη το 1945-46. Το κλειδί, όπως στην κατοχή, βρισκόταν στην πάλη της εργατικής τάξης. Η ηγεσία του ΚΚΕ σπατάλησε αυτή τη δύναμη. Ενα πραγματικό επαναστατικό κόμμα θα στηρίζονταν στην τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος στις μεγάλες πόλεις, θα κλιμάκωνε τους αγώνες του κερδίζοντας στην πορεία και τους φαντάρους. Ετσι θα μπορούσε να οδηγήσει τους εργάτες στην εξουσία.

Επέλεξε το αντίθετο. Η πανίσχυρη Κομματική Οργάνωση της Αθήνας αφέθηκε να λειτουργεί σαν "εφεδρεία" για τον Δημοκρατικό Στρατό στα βουνά, με αποτέλεσμα να κομματιαστεί από τα κύματα συλλήψεων. Το 1948 ο Ζαχαριάδης της έκανε κριτική γιατί δεν ενίσχυε αποτελεσματικά το αντάρτικο, στέλνοντας μαχητές από την Αθήνα στο βουνό! Οταν το Σεπτέμβρη του 1947 ο Ζαχαριάδης έριχνε το σύνθημα "όλοι στ' άρματα όλα για τη νίκη" οι συσχετισμοί ήταν συντριπτικοί. Για τα επόμενα 2 χρόνια ο Δημοκρατικός Στρατός πάλεψε ηρωικά αλλά με την πλάτη στον τοίχο. Τον Ιούλη και Αύγουστο του '48 μετά από 70 μέρες μαχών απέφυγε τη συντριβή στο Γράμμο - Βίτσι. Τον επόμενο χρόνο ήρθε το τελειωτικό χτύπημα. Οι αστοί κέρδισαν τη νίκη που ούτε οι ίδιοι δεν φαντάζονταν το '44.

(αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη)

εργατικη δημοκρατια

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Οργή ενάντια στον Μιλόσεβιτς

Την Τετάρτη και Πέμτπη 29 και 30 Σεπτέμβρη το καθεστώς του Μιλόσεβιτς έστειλε την αστυνομία να χτυπήσει τις διαδηλώσεις στο Βελιγράδι. Ολες τις προηγούμενες μέρες, ο αριθμός των διαδηλωτών στο Βελιγράδι και τις άλλες πόλεις αύξανε συνεχώς, καθώς όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι, σπουδαστές, συνταξιούχοι συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις ενάντια στο καθεστώς του Μιλόσεβιτς.

Καταστολή

Την Τετάρτη πάνοπλοι αστυνομικοί έκαναν μπλόκο και σταμάτησαν την καθημερινή πια διαδήλωση. Οπως και στις διαδηλώσεις του 1996-97 σταθήκαμε ειρηνικά μπροστά τους φωνάζοντας συνθήματα. Κάποιοι αστυνομικοί συνέλαβαν μερικούς διαδηλωτές. Ο κόσμος άρχισε να διαμαρτύρεται χτυπώντας τα σιδερένια κάγκελα γύρω από τον δρόμο και κάνοντας φασαρία για να τους αφήσουν. Τότε από τους πίσω δρόμους εμφανίστηκαν κι άλλοι αστυνομικοί και έπεσαν με λύσσα πάνω μας τραυματίζοντας 60 άτομα και συλλαμβάνοντας αρκετούς άλλους.

Την επόμενη μέρα η κατάσταση ήταν ακόμα χειρότερη, γιατί η αστυνομία επιτέθηκε στη διαδήλωση στο τέλος της γέφυρας στο Δούναβη. Ηταν μια πάρα πολύ βάναυση επίθεση - πραγματικά τρομακτική - και άλλοι 20 μεταφέρθηκαν χτυπημένοι στο νοσοκομείο. Το καθεστώς δεν διστάζει να χτυπήσει ακόμα και πάνω στις γέφυρες που βομβάρδιζε το ΝΑΤΟ πάνω στις οποίες γίνονταν οι διαμαρτυρίες τις μέρες του πολέμου. Σκοπός τους είναι να ανακόψουν με τη βία την οργή του κόσμου που έχει αρχίσει να συμμετέχει μαζικά στις κινητοποιήσεις. Μπορεί μετά τις τελευταίες επιθέσεις ο κόσμος να έχει φοβηθεί από την βιαιότητα της αστυνομίας, αλλά αυτός που είναι πραγματικά φοβισμένος είναι το καθεστώς.

Εδώ όλοι πιστεύουν ότι το "ατύχημα" που είχε λίγες μέρες πριν ο Βουκ Ντράσκοβιτς ήταν σχεδιασμένο. Ο Ντράσκοβιτς ταλαντεύεται ανάμεσα στην αντιπολίτευση και την στήριξη στον Μιλόσεβιτς. Δέχεται συνεχώς πιέσεις από την αντιπολίτευση για να καλέσει και αυτός στις κινητοποιήσεις (μέχρι τώρα απέχει). Το "ατύχημα" μπορεί να είναι πίεση για να πάρει θέση με την άλλη πλευρά ή και για να δημιουργηθεί ένα κλίμα "έντασης". Η κρατική τηλεόραση μιλάει συνεχώς για "χούλιγκανς" που "επιτίθενται" στην αστυνομία και ο κόσμος φοβάται μήπως με καμία προβοκάτσια αρχίσουν ξανά τις απαγορεύσεις και τις συλλήψεις. Γι' αυτό στις τελευταίες - μετά τις συγκρούσεις - πορείες, οι διαδηλωτές βαδίζουν κανονικά, αλλά από άλλη κατεύθυνση για να μην υπάρχει επαφή με την αστυνομία που μπλοκάρει τους κεντρικούς δρόμους.

Οσο πλησιάζει ο χειμώνας τα πράγματα θα γίνονται όλο και πιο δύσκολα. Ανακοινώθηκε ότι υπάρχει πρόβλημα ηλεκτροδότησης (εξαιτίας των βομβαρδισμών) για το 50% του Βελιγραδίου, κάτι που έχει μεγάλες επιπτώσεις στη θέρμανση. Ηδη πολλοί έχουν αρχίσει να ψάχνουν για ξύλα για να αντιμετωπίσουν το κρύο. Υπάρχουν πολλά προβλήματα - αποτελέσματα των βομβαρδισμών - που βέβαια πληρώνει ο απλός κόσμος.

Απεργίες

Αλλά οι εργαζόμενοι έχουν αρχίσει να διεκδικούν. Τον τελευταίο καιρό έχουν γίνει απεργίες σε διάφορους χώρους, έχουν απεργήσει οι εργαζόμενοι στην Υγεία, αλλά και σε άλλους τομείς. Οι καθημερινές διαδηλώσεις κεντράρουν κάθε φορά και σε ένα από τα αιτήματα, για την Υγεία, ζητήματα ελευθερίας και κουλτούρας κλπ. Χίλιοι και πάνω εργάτες στο εργοστάσιο ΙΜΤ που παράγει τρακτέρ και αγροτικά προϊόντα έκαναν μια εβδομάδα απεργία με αιτήματα να πληρωθούν - αλλά και συνολικά ενάντια στο καθεστώς.

Οι απεργίες οργανώνονται από τα ανεξάρτητα σωματεία του συνδικάτου "Νεζάβισνοστ" που είναι η μόνη υπαρκτή και οργανωμένη δύναμη στους εργασιακούς χώρους και συμμετέχουν και στις αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις. Αυτές τις μέρες και μέχρι τα μέσα του Οκτώβρη, ανοίγουν τα πανεπιστήμια στη Σερβία. Το κλίμα που κυριαρχεί ανάμεσα στους φοιτητές είναι να μην ανοίξουν -να σταματήσουν τα μαθήματα και να κατεβούνε όλοι μαζί στους δρόμους.

Μαρία Ντούμποβιτς

Βελιγράδι

Με απεργίες να κρατήσουμε την ΑΤΑ

Τον περασμένο Αύγουστο η κυβέρνηση αποφάσισε μονομερώς να μην υπολογίσει στον τιμαριθμικό δείκτη την αύξηση που επέβαλε στο φόρο κατανάλωσης στα τσιγάρα (15 σεντ το πακέτο). Ηταν μια δοκιμή για το πόσο θα έβαζε χέρι στην ΑΤΑ.

Σήμερα, δυο μήνες μετά, η κυβερνηση ανακοίνωσε μέσω του Μουσιούτα ότι αποφάσισε ότι απο εδω κι εμπρός δεν θα λαμβάνει υπόψη οποιεσδήποτε αυξήσεις στους φόρους κατανάλωσης στον υπολογισμό του τιμαριθμικού επιδόματος. Όσο δε για οποιεσδήποτε αυξήσεις του ΦΠΑ, υποτίθεται ότι θα λαμβάνονται υπόψη για σκοπούς υπολογισμού της ΑΤΑ, εκτός "αν συμφωνηθεί διαφορετικά".

Απο την πλευρά τους οι οργανώσεις των εργοδοτών, ΚΕΒΕ και ΟΕΒ, ζήτησαν να τους δοθούν "αντισταθμιστικά" ανταλλάγματα για να δεχθούν την απόφαση της κυβέρνησης για την ΑΤΑ όπως λ.χ επιπρόσθετες φορολογικές απαλλαγές, επιδοτήσεις και μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος.

Παρόλα τα 'τσαλίμια' των εργοδοτών, η αλήθεια ειναι πως, η απόφαση της κυβέρνησης για εξαίρεση των φόρων κατανάλωσης απο τον υπολογισμό της ΑΤΑ ειναι ένα μεγάλο δώρο για τους κεφαλαιοκράτες. Για τους εργαζομενους όμως η αποφαση αυτη αποτελει συνέχεια της ολομετωπης επίθεσης της κυβέρνησης.

Τα αφεντικά και ο Κληρίδης θέλουν να αφαιρέσουν απο την ΑΤΑ όλα αυτά που ανεβάζουν τον τιμαριθμικό δείκτη, ώστε να μας αυξάνουν τις τιμές και να βάζουν νέους φόρους με την άνεση τους.

Μέσα στον Οκτώβρη ο υπουργός Οικονομικών Τάκης Κληρίδης πρόκειται να καταθέσει στη βουλή το φορολογικό πακέτο που προβλέπει, ανάμεσα σε άλλες φορολογίες αυξήση στους φόρους κατανάλωσης στα καύσιμα (βενζίνη και πετρέλαιο) και στα οχήματα παντός εδάφους.

Εάν αυτά τα φορολογικά μέτρα περάσουν από τη βουλή, τότε, σύμφωνα με υπολογισμούς της ΠΕΟ, το τιμαριθμικό επίδομα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων θα μειωθεί περισσότερο απο το 6%!

Αντίσταση

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι ηγεσίες των συντεχνιών ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ υιοθέτησαν τη θέση της Κυβέρνησης που ουσιαστικά αποτελεί την πρόταση Κληριδη για την ΑΤΑ που είχαν αποδεκτει και οι δυο συντεχνίες το 1997 με την προϋπόθεση ότι δεν θα αφαιρούνται απο την ΑΤΑ οι μελλοντικές αυξησεις στο ΦΠΑ.

Η ΠΕΟ, θεωρώντας, πολύ σωστά, ότι η απόφαση της κυβέρνησης αποτελεί το πρώτο βήμα ακρωτηριασμού του θεσμού, διαφώνησε με την απόφαση της κυβέρνησης προειδοποιώντας με δυναμική αντίδραση. Ανάμεσα στα πρώτα μέτρα που πρόκειται να προχωρήσει η ΠΕΟ ειναι η πανεργατική συνδιάσκεψη και η διεξαγωγή ενός δημοψηφίσματος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων ειναι ενάντιοι στο πετσόκομμα της ΑΤΑ και ειναι έτοιμοι να δώσουν την μάχη για υπεράσπιση των κεκτημένων, ανεξάρτητα απο το αν ανήκουν στην ΣΕΚ ή την ΠΑΣΥΔΥ.

Όταν το 1997 η ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ είχαν αποδεχτεί την πρόταση Κληριδη για την ΑΤΑ ο θυμός των εργαζόμενων εκδηλώθηκε με διάφορους τρόπους. Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση στο Μακάρειο Νοσοκομείο. Το εργατικό προσωπικό του νοσοκομείου, μετά απο πρόταση της τοπικής επιτροπής που αποτελείται απο εργαζόμενους της ΣΕΚ και της ΠΕΟ, αποφάσισε σε έκτακτη γενική συνέλευση (28/3/99) την απόρριψη της πρότασης Κληρίδη και 24ωρη προειδοποιητική απεργία "για να δείξουν ταυτόχρονα οι εργαζόμενοι και στις ηγεσίες των συντεχνιών ποιο δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσουν". Αυτό ήταν ένα μικρό δείγμα του πόσο έντονη ήταν η διάθεση των εργαζομένων να υπερασπιστούν δυναμικά την ΑΤΑ. Εξ άλλου αυτό φάνηκε και απο δημοσκόπηση που έδειξε ότι το 76% του πληθυσμού δεν δέχεται καμία αλλαγή στην ΑΤΑ σε βάρος των εργαζόμενων αλλά και απο την φανταστική ανταπόκριση του κόσμου στα ψηφίσματα που κυκλοφορήσαν τότε με πρωτοβουλία της Εργατικής Δημοκρατίας σε διάφορους χώρους δουλειάς.

Δυστυχώς τότε η ηγεσία της ΠΕΟ, ενώ είχε απορρίψει την πρόταση Κληρίδη, δεν αξιοποίησε αυτή τη διάθεση και τον θυμό των εργαζομένων επικαλούμενη την ενότητα των ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος και αγνοώντας την εν[illegible] των εργαζόμενων που υπήρχε στη βάση.

Ο Γ.Γ. της ΠΕΟ, Πάμπης Κυρίτσης, μιλώντας στη διάσκεψη τύπου (22/9/99), έκφρασε την επιφύλαξη του λέγοντας πως "οποιαδήποτε κινητοποίηση αυτή τη στιγμή θα έχει αρκετές δυσκολίες, αφού δε θα γίνει με τη σύμφωνη γνώμη της ΣΕΚ". Αυτή η δήλωση όμως παραγνωρίζει ένα πολύ σημαντικό πράγμα: σήμερα ο θυμός ανάμεσα στους εργαζόμενους ειναι πολύ πιο μεγάλος απο ότι πριν δύο χρόνια κι έγινε πιο φανερό, ακόμα και σε εργαζόμενους που ψήφισαν τον Κληρίδη, ότι πίσω απο την κυβέρνηση του βρίσκονται οι διάφοροι "Λόρδοι".

Εκείνο που πραγματικά λείπει δεν ειναι η "ομοψυχία" των Κιττένη, Χατζηπέτρου και Κυρίτση αλλά η οργάνωση του θυμού και της αγανάκτησης μέσα στους ίδιους τους εργαζόμενους, ανεξάρτητα σε ποια συντεχνία ανήκουν. Ειναι γι' αυτό που πρέπει η ΠΕΟ να μπει μπροστά και να πάρει την πρωτοβουλία για γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς - σαν το καλύτερο "δημοψήφισμα" που θα δείξει ότι, αυτοί που διαφωνούν με την κυβέρνηση είναι η πλειοψηφία - να οργανώσει συλλαλητήρια, πορείες και απεργίες.

Γιατί ο μόνος τρόπος που μπορούμε πραγματικά να υπερασπιστούμε την ΑΤΑ ειναι οι απεργιακοί αγώνες όμοιοι με εκείνους που δόθηκαν για να κερδιθεί ο τιμάριθμος στα μέσα της δεκαετίας του 1940.

Επί πλέον, ειναι επιτακτική ανάγκη σαν εργαζόμενοι, όχι απλά να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα μας αλλά και να στήσουμε φραγμό κόβοντας την όρεξη των κεφαλαιοκρατών και της κυβέρνησης τους που απειλούν με ιδιωτικοποιήσεις, με περιορισμό του δικαιώματος της απεργίας και με νέες βαριές φορολογίες.

Φαίδωνας Βασιλειάδης